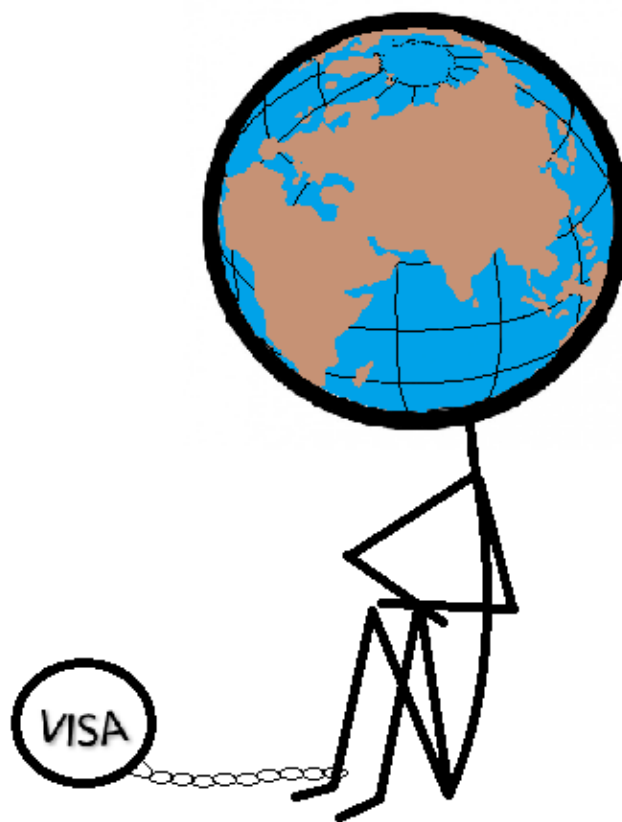

EEN REDENERING ACHTER VISUMBELEID: EEN VERGELIJKING TUSSEN CANADA, DE VS, DE EU, JAPAN, NOORD-KOREA EN DE VERENIGDE ARABISCHE EMIRATEN

Figuur 1: © Max van Houten

Bachelor thesis
05-03-2018

M.J.W. van Houten
s4458982
Geografie, Planologie & Milieu
Radboud Universiteit
Begeleider: H. van Houtum
Tweede beoordelaar: J. Muller

Voorwoord

Ik heb vaak gedacht hoe een wereld er uit zou zien zonder grenzen. Een wereld waarin men vrij is om te reizen naar plekken waar men zelf wil. Een grenzeloze wereld zoals deze bestond voordat de mens er was. Ik stel mij voor dat je je zo vrij als een vogel moet voelen om zonder enige vorm van hindernis overal heen te kunnen. Zo anders is het in de hedendaagse wereld waarin de wereld opgedeeld is in stukken land met allemaal hun eigen grens. Een web met grenzen die doorkruist moet worden om van a naar b te komen.

Wanneer alle grenzen hetzelfde zouden zijn zou het voor iedereen een even grote last zijn om dit web te doorkruisen. De werkelijkheid is echter anders. Hoe meer ik er over nadacht des te vreemder ik het vond. Iedereen zit opgesloten in een netwerk van onzichtbare grenzen of men het nou wil of niet. Het is daarom dat dit onderwerp mij zo aansprak.

Ik wil graag Henk van Houtum bedanken voor het begeleiden van mij in dit boeiende proces.

Samenvatting

Wanneer naar een landkaart gekeken wordt lijken de grenzen tussen landen allemaal gelijk. Dit beeld klopt niet met de werkelijkheid. Niet alleen fysieke grenzen verschillen van elkaar maar ook de “onzichtbare” grenzen van visumrestricties laten grote verschillen zien. Deze verschillen leiden tot een oneerlijke verdeling van het vrije verkeer van mensen over de wereld. Het is een probleem wat indruist tegen het eerste artikel van de rechten van de mens. Visumbeleid wordt over de hele wereld geïmplementeerd en is één van de leidende factoren als het gaat om de internationale mobiliteitsmogelijkheden van mensen. Het ontstaan van visumbeleid kan een antwoord geven op dit probleem. Ondanks het belang van visumbeleid is er nog veel onduidelijk over het ontstaan van visumbeleid.

In deze bachelor thesis wordt een beredenering gegeven achter visumbeleid. Hiermee wordt geprobeerd om visumbeleid beter te begrijpen en te doorgronden. Welke factoren leiden tot een bepaald visumbeleid? Waarmee zijn de verschillen tussen visumbeleid te verklaren? De vraag die centraal staat in deze thesis is *“Wat verklaart het verschil in visumbeleid tussen Canada, de VS, de EU, Japan en Noord-Korea en de Verenigde Arabische Emiraten?”*. Deze thesis is gericht op de literatuur en is daarmee kwalitatief van aard. Op de vraag : *“Wat verklaart het verschil in visumbeleid tussen Canada, de VS, de EU, Japan, Noord-Korea en de Verenigde Arabische Emiraten?”* is volgens dit onderzoek geen eenduidig antwoord te formuleren. Dit heeft vooral te maken met de grote aantallen verschillende factoren die invloed kunnen hebben op een visumbeleid.

Zo heeft in Canada de mentaliteit van de bevolking en daarmee de publieke opinie een grote rol gespeeld in de vormgeving van het visumbeleid. De multiculturele attitude van de Canadese bevolking jegens buitenlanders heeft er voor gezorgd dat Canada wordt gezien als één van de wereldleiders als het gaat over de acceptatie van immigranten. Hoewel Canada gezien wordt als een voorbeeld heeft er zich de afgelopen jaren een verschuiving voorgedaan waardoor het beleid meer gefocust is op economische belangen. Hierdoor dreigt Canada haar multiculturele uiterlijk te verliezen.

Het visumbeleid van de VS is vooral gericht op veiligheid. De belangrijkste reden hiervoor heeft te maken de terroristische aanslagen op 9/11/2001. Als gevolg van deze aanslagen is het visumbeleid van de VS strikter geworden dan voorheen. Het visumbeleid van de VS heeft hierdoor als hoofdeigenschap het reguleren en monitoren van bezoekers aan de VS. Een verklaring voor het visumbeleid is in het geval van de VS terug te leiden naar invloeden van buitenaf.

De verklaring voor het visumbeleid van de EU daarentegen heeft een hele andere oorzaak. De vorm van het visumbeleid van de EU is voornamelijk het gevolg van internationale doelstellingen. Het samenwerkingsverband van de landen van de EU heeft enkele doelen waarvoor het visumbeleid gebruikt kan worden. Deze doelstellingen zijn overwegend economisch en protectionistisch van aard. In het geval van de EU leidt het tot een overwegend eenduidig visumbeleid dat geldt voor meerdere landen.

De factoren die invloed hebben op het visumbeleid van Japan zijn vooral demografisch en sociaal van aard. Vergrijzing, bevolkingskrimp en een veranderende voorkeur voor bepaalde banen zorgen voor verschillende problemen. Deze problemen kunnen deels worden opgelost door de komst van immigranten. Dit heeft er in Japan voor gezorgd dat het visumbeleid is aangepast.

Een visumbeleid dat beïnvloed is door hele andere factoren is dat van Noord-Korea. De geschiedenis van Noord-Korea heeft veel invloed gehad op de manier waarop het land zich gedraagt. Hierin speelt ook de politieke macht een belangrijke rol. Het gesloten imago wat Noord-Korea heeft is goed terug te vinden in het VISA systeem. Noord-Korea heeft van alle onderzochte soorten visumbeleid de minste bewegingsvrijheid.

In de Verenigde Arabische Emiraten speelt de economie de belangrijkste rol als het gaat om visumbeleid. Het land heeft kunnen profiteren van welvaartsgroei door veel arbeidsmigranten te laten werken. Het beleid van de Verenigde Arabische Emiraten aangaande visums is hierdoor vormgegeven vanuit een economisch oogpunt.

De verschillen tussen alle soorten visumbeleid lopen dus sterk uiteen. Hoewel er bepaalde factoren aan te tonen zijn die zorgen voor een bepaald visumbeleid in een land of gebied is er geen overkoepelende factor die zorgt dat alle onderzochte soorten visumbeleid op een bepaalde manier zijn vormgegeven. Wanneer er naar de verschillen onderling gekeken wordt, is te zien dat vooral de sterkte van de paspoorten erg verschilt. De verschillen zijn minder groot bij de gastvrijheid. Ook het verschil tussen sterkte en gastvrijheid per land komt duidelijk naar voren. Er is goed te zien dat er grote ongelijkheid bestaat tussen de mobiliteitsvrijheid die zij verschaffen en de geslotenheid van het land. Echter geven de verschillen onderling geen verklaring voor de mondiale mobiliteitsongelijkheid.

Ook wanneer het gaat over het gebruik van visumbeleid als soft powertool gedraagt elk land zich anders. Er is geen duidelijke factor wat het verschil kan verklaren. Dat er geen duidelijke factor naar voren komt kan het feit dat er een ongelijke verdeling in het vrije verkeer van mensen bestaat verklaren. Er zijn in deze situatie veel factoren die invloed hebben op de verschillende soorten visumbeleid. Het blijft hierdoor per visumbeleid een streven om een zo gunstig mogelijk visumbeleid voor zichzelf te creëren. Het gevolg is een palet aan verschillende factoren en invloeden dat leidt tot een kleurrijk visumnetwerk waarin er grote verschillen bestaan tussen de bewegingsvrijheid van mensen over de wereld. De mobiliteitsongelijkheid die het mondiale visumnetwerk met zich meebrengt zal door het proces vooraf moeilijk te veranderen zijn. Het is daarom dat er een andere kaart zal moeten worden geïntroduceerd die gebruikt wordt totdat de “gewone” kaart geen vertekend beeld meer geeft.

Inhoud

Voorwoord	2
Samenvatting	3
1. Inleiding	7
1.1 Aanleiding & relevantie	7
1.2 Onderzoek	9
1.2.1 Doelstelling	9
1.2.2 Stappenplan	10
1.2.3 Vraagstelling	10
1.2.4 Onderzoeksmateriaal	11
1.3 Leeswijzer hoofdstuk 2	11
2. Theoretisch kader	12
2.1 Algemene theorie	12
2.2 Passport Index	15
2.3 Uiteenzetting visumbeleid	17
2.3.1 Canada	17
2.3.2 De VS	19
2.3.3 EU	21
2.3.4 Japan	22
2.3.5 Noord-Korea	25
2.3.6 Verenigde Arabische Emiraten	26
2.3.7 De samenkomst van het visumbeleid	27
3. Methoden	28
3.1 Onderzoeksmodel	28
4. Resultaten	29
4.1 Leeswijzer	29
4.2 Vergelijking	29
4.2.1 Introductie vergelijking	29
4.2.2 Algemeen beeld soorten visumbeleid	29
4.3 Verschillen	31
4.4 Oorzaak verschillen	33
4.4.1 De verklarende factor?	33

4.4.2 VISA als (soft)powertool	34
4.5 De grote ongelijkheid.....	35
4.5.1 De (On)mogelijke kaart	36
5. Conclusie	39
6. Discussie/ Aanbevelingen.....	42
7. Literatuurlijst	43

1. Inleiding

1.1 Aanleiding & relevantie

Wanneer er wordt gekeken naar een wereldkaart lijkt de landmassa één geheel te zijn. Bestaand uit landen die allen op dezelfde manier worden gescheiden: door een dunne zwarte lijn (Fig. 2). Het impliceert een bepaalde mate van gelijkheid in de wereld, namelijk dat elke grens gelijk is aan elkaar. Het beeld van gelijkheid komt echter niet overeen met de werkelijkheid, want elke grens is anders. Er bestaat ook niet éénzelfde grens die landen scheidt. Een van de meest intrigerende grenzen (en misschien ook wel de ongelijkste) is de niet fysieke grens van visa. Een globaal netwerk tussen landen welke onderling afspraken maken over het al dan niet (visum) vrij vervoer van personen. Een systeem dat de mobiliteit van mensen in een houdgreep heeft. Het systeem is algemeen geaccepteerd maar leidt tot mobiliteitsongelijkheid in de wereld. Het netwerk van visumbeleid is van groot belang voor de bewegingsvrijheid van mensen en is daarom zeer belangrijk voor een gelijke verdeling van de mobiliteitsmogelijkheden op aarde. In een artikel door Mau, Gülzau, Laube en Zaun (2015) wordt aangegeven dat visumbeleid door de jaren heen veranderingen heeft ondergaan. Hierin wordt aangegeven dat gemiddeld genomen het paspoort door de jaren heen meer mogelijkheden tot visumvrij reizen biedt. Echter geeft dit gemiddelde niets aan over de globale distributie van visumvrije reizen. De distributie van het visumvrije reizen is volgens het artikel namelijk ongelijker verdeeld geraakt. Hierin wordt er gesproken van een mobiliteitsverdeling die door de jaren heen is ontstaan waarin het globale noorden bevoorrecht wordt en het globale zuiden wordt achtergesteld (Mau et al., 2015). Visumbeleid heeft naast haar kerndoel ook veel andere praktische implicaties. Een begrip als migratie is dan ook vaak verbonden aan visumbeleid. Ter illustratie een recent voorbeeld uit Europa.

Figuur 2: Source: https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Color_world_map.png

Migratie en de problemen die daarbij betrokken zijn, zijn de afgelopen jaren een belangrijk onderwerp van interesse in de Europese- en wereldpolitiek. Alhoewel migratie van alle tijden is, bereikt de migratie op dit moment een hoogtepunt in de Europese Unie. Duizenden migranten vluchten naar Europa via de Middellandse zee, terwijl de weerstand tegen de migranten zich opbouwt in de EU. Ook in Nederland wordt met steeds heftigere bewoordingen kenbaar gemaakt dat migranten niet welkom zijn. Hoewel dit een minderheid is, bepalen zij wel de discourse in de samenleving (Aarts, 2016). Dit geldt niet alleen voor Nederland, het is een trend die te zien is in heel Europa.

De grenzen van de EU spelen een belangrijke rol hierin. In het nieuws verschijnen personen die oproepen om de grenzen “dicht te gooien” (NOS, 2016). Wanneer men hoort “de grenzen dicht gooien” zal waarschijnlijk het eerst gedacht worden aan het afsluiten van een fysieke grens. Echter zijn er andere grenzen die de EU heeft gecreëerd om migranten buiten te houden. Door van Houtum (2015) omschreven als “de papieren, maar hardste EU-grens: het EU-visum”. Er wordt een onderscheid gemaakt tussen landen door middel van een positieve- en negatieve Schengenlijst als het gaat om visum aanvragen (van Houtum, 2010). Hierbij zijn de landen die op de negatieve lijst staan ondergeschikt aan de landen die op de positieve lijst staan, waardoor visum aanvragen vanuit die landen minder kans op slagen hebben. Het lijkt misschien begrijpelijk dat landen onderscheid maken tussen landen als het neerkomt op de verschaffing van visa, maar dit onderscheid druist in tegen het eerste artikel van de mensenrechten. Door het College voor de Rechten van de Mens (2017) beschreven als:

“Alle mensen worden vrij en gelijk in waardigheid en rechten geboren. Zij zijn begiftigd met verstand en geweten, en behoren zich jegens elkander in een geest van broederschap te gedragen”. (College voor de rechten van de mens, 2017).

Door afspraken te maken over wie met of zonder visum een land kan betreden ontstaat er een onderscheid, die op basis van afkomst bepaalt of iemand meer of minder mobiliteitsvrijheid heeft. De afkomst van een persoon bepaalt dus de mate in welke hij/zij zich vrij kan bewegen over verschillende grenzen. Het is opmerkelijk te noemen dat dit onderscheid gemaakt wordt terwijl er ook stevig wordt vastgehouden aan artikel 1 van de mensenrechten. Het bestaan van deze mondiale discrepantie kan meerdere redenen hebben. De oorzaak zou kunnen liggen bij het “maken” van het visumbeleid. Er vanuit gaande dat de oorzaak in de ontwikkeling ligt, is dat het gedeelte wat onderzocht moet worden. Terugkomend op het voorbeeld wat hiervoor is genoemd, is het één van de vele voorbeelden waarin visumbeleid wordt gebruikt als schild tegen migranten. Vanzelfsprekend zijn er meerdere doelen en manieren waarop visumbeleid kan worden ingezet. Over het algemeen gaat het, wanneer het over grenzen gaat, om twee sterke verlangens van een land, namelijk veiligheid en bewegingsvrijheid (mobiliteit) (Salter, 2004). Beide onderdelen brengen voor- en nadelen met zich mee. Vanzelfsprekend hecht elk land een andere waarde aan deze verlangens. De vormgeving van een visumbeleid loopt dan ook sterk uiteen. Elk land heeft zijn eigen belangen om een visumbeleid een bepaalde vorm te geven, maar het is vaak niet duidelijk welke belangen leiden tot welk visumbeleid. Omdat hier weinig over bekend is, is het lastig om uitspraken te doen over het visumsysteem laat staan over het mondiale netwerk van visumrestricties. Om wel uitspraken te kunnen doen is het noodzakelijk dat wordt onderzocht hoe verschillende soorten visumbeleid kunnen ontstaan, en welke factoren

een rol spelen in dit proces. Op deze manier zou er een verklaring gevonden kunnen worden voor de ongelijke verdeling van bewegingsvrijheid.

Het is voor deze bachelor thesis niet reëel om elk bestaand visumbeleid te onderzoeken. Dit zou te veelomvattend zijn en bovendien ten koste gaan van de verdieping. Er is daarom gekozen om een zestal verschillende soorten visumbeleid te onderzoeken en uiteen te zetten. De zes soorten visumbeleid die worden onderzocht zijn die van Canada, de Verenigde Staten, de Europese Unie, Japan, Noord-Korea en de Verenigde Arabische Emiraten. Met de zes hiervoor genoemde onderzoeksobjecten is geprobeerd een zo breed mogelijk spectrum aan visumbeleid weer te geven. Dit spectrum omvat verschillende werelddelen, culturen, bestuursvormen, mate van industrialisatie en staat van ontwikkelingen tussen landen. Dit is gedaan met het idee dat wanneer er een breed spectrum aan visumbeleid wordt genomen er duidelijkere verschillen naar voren zullen komen. Deze verschillen zullen versteviging bieden tijdens de analyse en beredenering verderop in de thesis.

1.2 Onderzoek

1.2.1 Doelstelling

De doelstelling van deze thesis is om inzicht te verschaffen in het visum regime op mondiaal schaalniveau. Meer inzicht in het mondiale visumregime zal als handvat dienen voor het begrijpen van de ongelijke mobiliteitsverdeling op mondiaal schaalniveau. Het zal duidelijk worden hoe deze verschillen ontstaan en hoe deze verschillen zich uiten. Daarnaast laat het zien welke gevolgen deze verschillen met zich meebrengen als het gaat om de verdeling van mobiliteit op mondiaal schaalniveau. Het is hierbij dus ook van belang om de beweegredenen achter visumbeleid beter te begrijpen zodat er een verklaring gegeven kan worden voor de ongelijke mobiliteitsverdeling. Als laatste zal het inzicht in de ongelijke verdeling ruimte geven voor discussie, waarbij er kritisch gekeken wordt naar deze ongelijke verdeling. Met deze thesis wordt een aanvulling gedaan op de huidige literatuur rond de theorie van het visumbeleid. In praktische zin kan dit leiden tot een beter begrip voor visumbeleid. De nieuw vergaarde inzichten zullen helpen kritisch te kunnen kijken naar het mondiale visumregime. In het bijzonder de (onrechtmatige) verschillen die er bestaan in het mondiale visumregime. Het draagt bij aan het inzicht dat er een grote mate van mobiliteitsongelijkheid bestaat tussen landen dat opgelost moet worden. Wanneer het duidelijk is waarom deze verschillen bestaan, zal het beter mogelijk zijn om aanpassingen aan het visumregime te brengen. Hierbij de vormgeving, ontwikkeling en uitvoering helpend.

Deze thesis wil dit bewerkstelligen door, zoals hiervoor beschreven, Canada, de Verenigde Staten, de Europese Unie, Japan, Noord-Korea en de Verenigde Arabische Emiraten met elkaar te vergelijken. Waarbij allen een ander visumbeleid hanteren. Door het te onderzoeken visumbeleid te beperken tot de zes bovengenoemde, zal de uitkomst ervan niet te generaliseren zijn voor de hele wereld. Het doel is dus niet om een uitsluitsel te geven over hoe elk visumbeleid tot stand komt, maar te onderzoeken wat de beweegredenen zijn achter het visumbeleid van de zes bovengenoemde. Op basis van hetgeen dat onderzocht wordt zal het onderzoek kwalitatief en

breed van aard zijn. Het is een op theorie gericht onderzoek, waarbij gebruik wordt gemaakt van niet-empirische gegevens die bijvoorbeeld uit de literatuur gedestilleerd worden.

1.2.2 Stappenplan

Hieronder is een stappenplan (fig. 3) opgesteld, waarin schematisch wordt weergegeven hoe het verloop van de analyse van deze thesis in elkaar zit. Hierbij wordt de analyse opgedeeld in vier verschillende onderdelen.

Figuur 3: Stappenplan thesis

Allereerst worden de zes soorten visumbeleid uiteengezet. Hierin wordt aangegeven welke factoren belangrijk zijn geweest in de vorming van het visumbeleid. Wanneer de soorten visumbeleid uiteen zijn gezet worden zij allen met elkaar vergeleken in de volgende stap. Hierin wordt de Passport index de methode van vergelijking voor de verschillende soorten visumbeleid. Vervolgens worden in het blok “verschillen” de verschillen uitgewerkt die uit de analyse van de Passport index naar voren komen. Als laatste onderdeel worden de oorzaken gegeven voor de verschillen tussen de soorten visumbeleid. Hierin wordt zowel een verklaring gegeven voor bestaande verschillen, als voor visumbeleid in het algemeen.

1.2.3 Vraagstelling

De hoofdvraag die centraal zal staan in deze thesis is als volgt:

“Wat verklaart het verschil in visumbeleid tussen Canada, de VS, de EU, Japan, Noord-Korea en de Verenigde Arabische Emiraten?”

Om de hoofdvraag te kunnen beantwoorden zijn de volgende subvragen opgesteld:

1. *Wat zijn de motieven van de soorten visumbeleid?*
2. *Wat zijn de verschillen?*
3. *Wat is de verklaring voor deze verschillen?*
4. *Hoe kan de uitkomst worden geïnterpreteerd en naar een mondiaal schaalniveau worden vertaald?*

1.2.4 Onderzoeksmateriaal

Om een antwoord te geven op de hoofdvraag van deze thesis zijn verschillende soorten onderzoeksmaterialen gebruikt. Het theoretisch kader van deze thesis is bedoelt om inzicht te geven over welke theorieën er spelen op het gebied van visumbeleid. De bronnen die hiervoor zijn gebruikt bestaan dus vooral uit papers over deze theorieën. Verschillende bronnen die gebruikt zijn geven de effecten van visumbeleid weer. Zo ook die van Neumayer (2010;2011), Mau, Gelzau, Laube & Zaun (2015) en Czaika & de Haas (2014;2017). Met de kennis over deze theorieën is een achtergrond verschaft welke gebruikt kan worden als handvat verderop in de thesis. Zo ook bij de uiteenzettingen van de soorten visumbeleid. Hierbij wordt ingegaan op de achtergronden van het soort visumbeleid. Het is daarbij vooral gebaseerd op papers en casestudies welke betrekking hebben op het betreffende visumbeleid. Daarnaast zijn er ook beschikbare gegevens gebruikt, welke afkomstig zijn van overheidsinstanties. Dit is vooral het geval bij de uiteenzetting van de EU. Hierbij zijn bronnen van de Europese Commissie gebruikt om het visumbeleid van de EU te verduidelijken.

Het tweede gedeelte van deze thesis, welke bestaat uit de vergelijking van de daarvoor uiteengezette soorten visumbeleid, maakt gebruik van de Passport Index. Deze databank is een “real-time” mondiaal rangschikking systeem van 's werelds paspoorten. Dit betekent als er veranderingen zijn in visumrestricties, de index wordt vernieuwd. De index is daarnaast gebaseerd op publiekelijk toegankelijke informatie en informatie die verstrekt is door overheidsinstanties wereldwijd (Passport Index, 2018). Daarnaast geeft een index een zeer overzichtelijk beeld van de visumrestricties per land en tussen landen. Deze eigenschappen maakt dat de Passport index een geschikte index is voor de vergelijking in deze thesis. Ook in het gedeelte van de vergelijking waar de verschillen tussen de soorten visumbeleid worden onderzocht, wordt gebruik gemaakt van de Passport Index.

Als laatste wordt er een verklaring gezocht voor de verschillen aan de hand van theorieën over visumbeleid. Hierin worden verschillende onderzoeken gebruikt van onder ander Whyte (2008), Luedtke, Byrd & Alexander (2010) en Stringer (2004). Deze onderzoeken geven goed weer hoe visumbeleid van elkaar kan verschillen en welke processen hierbij gepaard gaan.

1.3 Leeswijzer hoofdstuk 2

In Hoofdstuk 2 wordt een literatuuranalyse uitgevoerd. 2.1 gaat in op algemene theorieën over visumbeleid. 2.2 zal uitleg geven over de Passport index. In 2.3 worden de zes te onderzoeken soorten visumbeleid uiteengezet. Hierbij worden de redenen achter het ontstaan van elk visumbeleid onderzocht. Subvraag één zal hierbij worden beantwoord.

2. Theoretisch kader

2.1 Algemene theorie

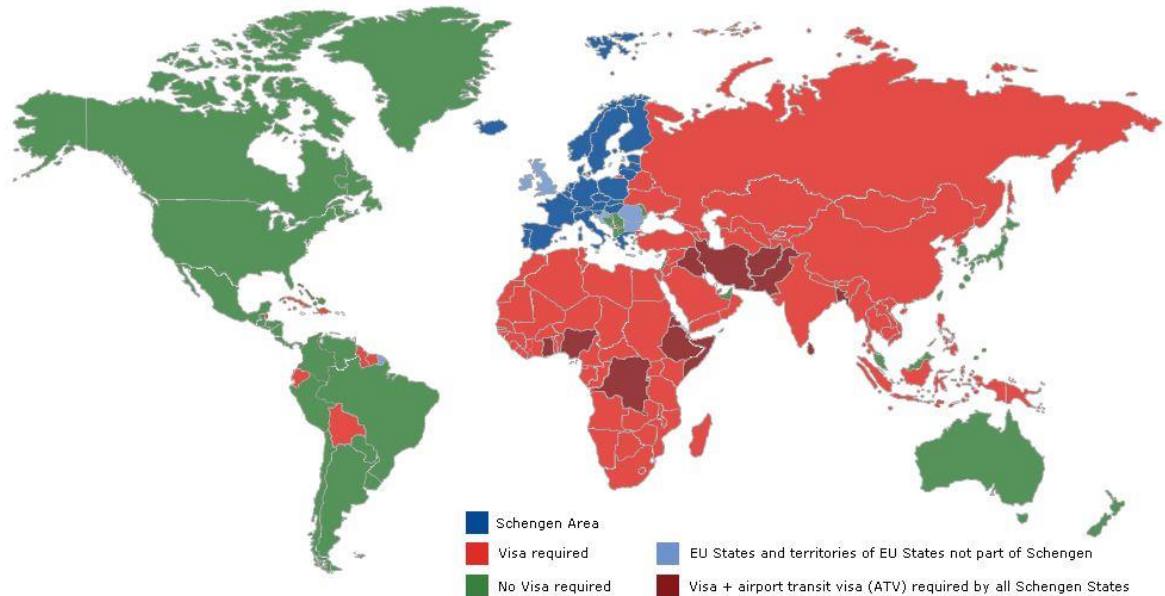
Meerdere theorieën kunnen worden losgelaten op de redenen achter de ontwikkeling van een visumbeleid. Voordat dit kan worden gedaan is een goede afbakening nodig van het begrip visumbeleid zelf. Visumbeleid kan worden gezien als een manier om migratie te reguleren. Visumbeleid is daarom onlosmakelijk verbonden met migratiebeleid. Het is zinvol om duidelijkheid te scheppen over migratiebeleid alvorens het visumbeleid wordt afgebakend. De literatuur over migratiebeleid breidt zich snel uit, echter schiet de theorie over migratiebeleid op sommige plekken tekort, en is het onduidelijk doordat er te weinig discussie wordt gevoerd over het onderwerp (Meyers, 2000). Daarnaast is de effectiviteit van migratiebeleid een onderwerp waar hevig over gedebatteerd wordt. De bewijzen zijn namelijk niet eenduidig door methodologische en conceptuele tekortkomingen (Czaika & de Haas, 2014). Gefocust op de theorie die er is, zijn er verschillende theorieën over de ontwikkeling van een migratiebeleid. Een van deze theorieën zegt dat de ontwikkeling van een migratiebeleid ontstaat op het moment dat het werk van de politie een mondiale onderneming wordt (Sheptycki, 2002; Weber & Bowling, 2004). Hierbij wordt vooral de nadruk gelegd op het beperken van “global crime” als doel van migratiebeleid. Niet alleen het beperken van “global crime” wordt gezien als een reden om een immigratiebeleid te hanteren. Een belangrijke discourse over immigratie is dat het een gevaar zou zijn voor de nationale identiteit. Dit omdat het moeilijker zou zijn tradities en gebruiken te behouden naarmate er een grotere toevloed van immigranten is in een land (Scheffler, 2007). Migratiebeleid zal hierbij fungeren als een “schild” tegen invloeden van buiten. Hierbij staat de regulering van migratie en daarmee mobiliteit centraal. Het visumbeleid is een belangrijke manier om deze regulatie te bewerkstelligen. Volgens Mau, Gelzau, Laube & Zaun (2015) streven landen naar participatie in de mondiale uitwisselingen inclusief grensoverschrijdende mobiliteit voor personen, terwijl zij aan de andere kant ook de controle over hun grenzen willen behouden. Visumbeleid is hierbij de connector tussen de twee verlangens. Het geeft landen de mogelijkheid om zowel te zorgen voor een open grens met soepele grensoverschrijdende bewegingen als wel de controle op een grens en de remming van grensoverschrijdende mobiliteit (Mau, Gelzau, Laube & Zaun, 2015).

Visumbeleid kan op veel verschillende manieren vormgegeven worden. Er zijn dan ook veel verschillende soorten visa die gebruikt worden. De algemene omschrijving die de EU hanteert voor een visum is als volgt:

“Authorization given by or a decision taken by a Member State which is required for entry into its territory with a view to: an intended stay in that Member State or in several Member States of no more than three months in all, transit through the territory or the airport transit zone of that member state or several Member States”. (Balzacq, 2008)

Het interessante is dat deze “authorization” of “decision” per land verschillend kan zijn. Voor de EU geldt dat de meeste landen uit Azië en Afrika een visum nodig hebben (zie figuur 4) terwijl de meeste landen uit Noord- en Zuid-Amerika dit niet nodig hebben.

Visa requirements for the Schengen Area

Figuur 4: Visa requirements for the Schengen Area, European Commission, 2017 source: https://ec.europa.eu/home-affairs/what-we-do/policies/borders-and-visas/visa-policy_en

Het figuur hierboven (fig. 4) geeft goed weer hoe de relaties tussen de EU en de rest van de wereld liggen. Het mag duidelijk zijn dat door het verschil in visumbeleid het voor elk land verschilt welke (soorten) visa er nodig zijn. Zo kan er onderscheid gemaakt worden tussen studeren en vakantie als het neerkomt op het soort visum dat nodig is. Echter zijn er meerdere soorten onderscheid die gemaakt kunnen worden met elk een andere soort visum tot gevolg.

Een reis/toeristen visum is een visum die bedoeld is voor een kort verblijf met als doel vrijetijdsbesteding. Wanneer naar een land wordt gereisd voor werkgerelateerde activiteiten kan een werkvisum vereist zijn. Ook hierbij bestaan er meerdere soorten werkvisa, afhankelijk van bijvoorbeeld lengte of aard van het werk. In sommige landen wordt ook gebruik gemaakt van werkvakantie visa. Hiermee heeft een persoon de mogelijkheid tijdelijk te werken tijdens een reis in het betreffende land. Wanneer de werk gerelateerde activiteit inhoudt dat er niet wordt toegetreten tot de arbeidsmarkt van dat land, in het geval van bijvoorbeeld een bedrijfsconferentie, kan een businessvisum vereist zijn in plaats van een werkvisum. Ook bestaan er visa voor mensen die studeren in het buitenland, het studenten visum. Deze wordt bijvoorbeeld gebruikt voor uitwisselingsstudenten. Een andere categorie visum is het vluchtelingen/asiel visum. Deze kan worden verstrekt aan vluchtelingen die op de vlucht zijn uit hun thuisland. Een “spousal visa” kan worden gebruikt wanneer partners niet in hetzelfde land leven maar elkaar wel willen bezoeken. Als laatste is er ook het “transit-visa” dit visum zorgt ervoor dat je door een land kunt reizen terwijl dit niet de eindbestemming is. Dit visum kan bijvoorbeeld vereist zijn wanneer er een paar uur gewacht moet worden tijdens een overstap op een vliegveld (Passport index, 2018).

Wanneer de eerste visa zijn ingevoerd is niet duidelijk. Wel zijn er verschillende oude geschriften gevonden waarin gesproken wordt over soortgelijke documenten. Zo staat er in een passage uit de bijbel dat een profeet een vrijgeleide kreeg (Passport Index, 2018). Echter staat niet vast wanneer het eerste geldige visum werd uitgegeven. Wat betreft wetenschappelijke interesse over onderwerpen als visa en paspoorten, is de interesse de afgelopen decennia toegenomen. Met name de toenemende globalisering heeft gezorgd voor een toename in interesse aangezien internationale mobiliteit een grotere rol speelt (Wang, 2004). Zoals Wang beschrijft in een artikel zijn visa en paspoorten een belangrijke verbinding tussen staat en individu. Het is een institutioneel instrument dat de soevereiniteit van een staat en het individuele burgerschap weergeeft. Hierbij zijn visa en paspoorten belangrijk voor een land als afbakening voor de territoriale grenzen, naast dat het de mogelijkheid geeft op de controle van grensoverschrijdende bewegingen van zowel burgers als niet-burgers (Wang, 2004).

Het effect wat visumbeleid heeft op de immigratiedynamiek wordt beschreven in een artikel door Czaika & de Haas (2014). Hierin wordt gebruik gemaakt van data uit het DEMIG project (Determinants of International Migration) waarin van 38 verschillende landen de bilaterale migratie werd bijgehouden tussen 1973-2012. Het blijkt dat visumrestricties een significante invloed hebben op zowel immigratie als emigratie. Beide nemen af wanneer er visumrestricties zijn. De afname van de immigratie wordt in evenwicht gehouden door de afname in emigratie. Over de gehele linie is dus te zien dat er minder uitwisseling is van personen ofwel een afname van de circulariteit (Czaika & de Haas, 2014). Daarbij wordt aangegeven dat verschillende onderzoeken bewijs leveren dat dergelijke immigratierestricties er voor zorgen dat migranten zich permanent vestigen (Czaika & de Haas, 2014; Czaika & de Haas, 2017). Dit laatste wordt ook bevestigd in een onderzoek van Bertoli & Moraga (2014) waarin het effect van veranderend visumbeleid op migratiestromen wordt onderzocht. Het blijkt dat de introductie van visumverplichtingen leidt tot een afname van bilaterale stromen en een lichte toename van stromen naar andere locaties.

Hoewel visumrestricties door landen gebruikt worden voor de controle van haar grenzen leidt de invoering van dergelijke restricties ook tot (onvoorziene) nadelige gevolgen. Verschillende casestudies en artikelen laten deze effecten zien. In een casestudie naar de invloed van visumrestricties op de economie van China komt naar voren dat er grote bedragen misgelopen worden door de visumrestricties. Dit heeft vooral te maken met een afname van toeristen wanneer restricties toenemen (Song, Gartner & Tasci, 2012). Hierdoor loopt China veel inkomsten van toerisme mis. Het negatieve effect van toenemende visumrestricties in zijn algemeenheid op toeristenstromen is vooral te zien bij toeristen uit ontwikkelde en opkomende landen. De landen die nadelige effecten hiervan ondervinden zijn vooral lagelonenlanden. Rijke landen hebben hierbij niet tot nauwelijks last van een afname van toeristen. Het lijkt er daardoor op dat deze landen door de economische mogelijkheden de toeristenstroom op gang kunnen houden ondanks strengere visumrestricties (Artal-Tur, Pallardo-Lopez & Requena-Silvente, 2016). Dit wordt ook bevestigd door Neumayer (2010). Het effect van visumrestricties op bilaterale verplaatsing neemt volgens Neumayer (2010) gemiddeld tussen de 52 en 63 procent af. Daarbij is het effect van visumrestricties groter op ontwikkelingslanden. Neumayer (2011) spreekt ook over een substantieel nadelig economisch effect voor landen die visumrestricties opleggen en landen

die ermee worden geconfronteerd. Dit nadelige effect heeft vooral invloed op de bilaterale handel en de FDI. Deze nemen beide af wanneer de visumrestricties toenemen. Naast de nadelige economische effecten en nadelige effecten voor toeristenstromen zijn er ook nadelige effecten op andere gebieden te zien. In een open brief door de presidenten van “The National Academies of Science, Engineering & Medicine” Alberts, Wulf & Fineberg (2002) wordt het belang weergegeven van een goed visumbeleid. Hierin worden de nadelige effecten besproken die het visumbeleid van de Verenigde Staten met zich meebrengt. Door de procedures die de Amerikaanse visumrestricties met zich meebrengen worden veel gezamenlijke internationale onderzoeken belemmerd. Veel buitenlandse onderzoekers worden geweigerd en/of verlaat binnengelaten wat onder andere tot gevolg heeft dat internationale conferenties nadelig worden beïnvloed (Alberts, Wulf & Fineberg, 2002).

Met de verschillende theorieën en (neven) effecten die visumbeleid met zich meebrengt is het niet onredelijk om te denken dat de wetenschap verdeeld is over dit onderwerp. Zo zijn er wetenschappers die zich afvragen of het invoeren van visumrestricties wel zo zinvol is. Zoals Neumayer (2010) schrijft:

“Visa restrictions have a substantively large damaging effect on bilateral travel and policy makers would be well advised to consider whether the large benefits of lifting visa restrictions would outweigh any security or other concerns they may have” (Neumayer, 2010, pp. 19).

Hoewel Neumayer nog enigszins voorzichtig is als het neer komt op de overweging van visumrestricties zijn er wetenschappers met een extremer beeld. Vooral wanneer het gaat om “open grenzen” worden visumrestricties gezien als boosdoener. Zoals Carens (1987) schrijft:

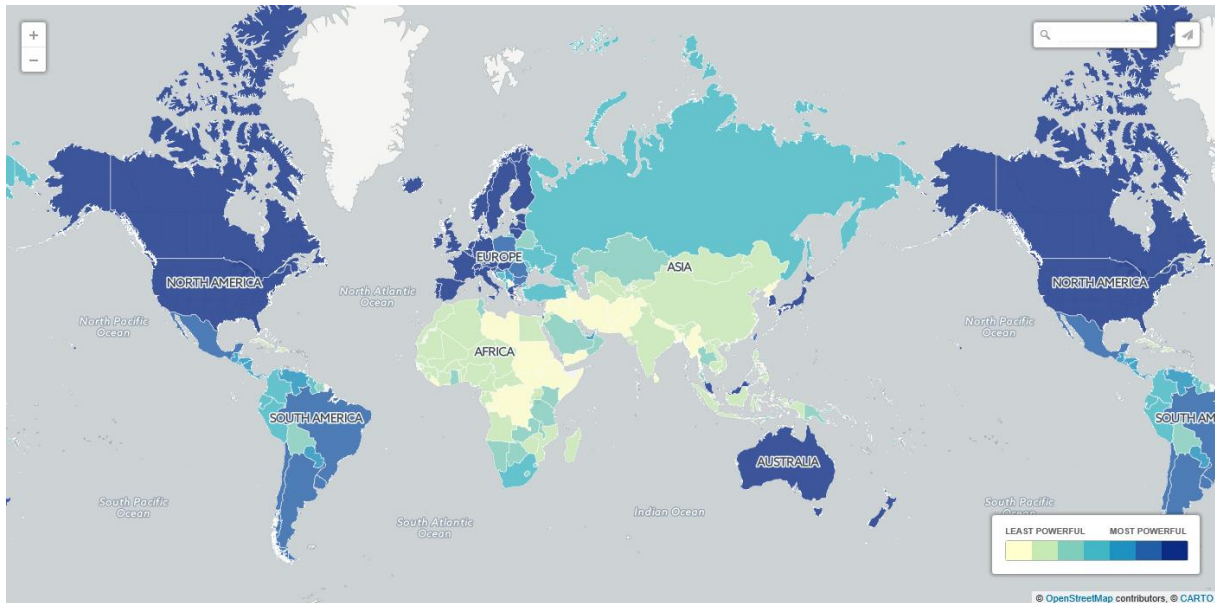
The current restrictions on immigration in Western democracies – even in the most open ones like Canada and the United States – are not justifiable (Carens, 1987, pp. 270)

Hierin geeft Carens aan, dat restricties op migratie zorgen voor de protectie van een onrechtvaardig voorrecht, namelijk het recht om de mobiliteit van mensen te bepalen (Carens, 1987).

Wat duidelijk geworden is dat visumbeleid en visumrestricties een krachtig, ingewikkeld en omvangrijk middel zijn met een pallet aan verschillende effecten.

2.2 Passport Index

Er zijn verschillende indexen die gegevens over visum(vrij) reizen rangschikken. Zo werd in 2006 door Henley & Partners, een Zwitsers in migratie gespecialiseerd bedrijf, een mondiale ranglijst over visumvrij reizen naar buiten gebracht (Whyte, 2008). Wanneer wordt gekeken naar welke landen een persoon kan reizen met zijn of haar paspoort zonder dat er een visum hoeft worden aangevraagd ontstaat er een ranglijst. Een andere index die ook gegevens over reizen en visums rangschikt is de zogenoemde “Passport index”. Deze index laat zien hoeveel “waarde” een paspoort heeft in de wereld (Weforum, 2016). Wanneer deze gegevens naar een kaart worden geëxporteerd ontstaat het volgende figuur (fig. 5).

Figuur 5: The world's most powerful passports, Telegraph Travel Maps, 2016 source: <https://www.weforum.org/agenda/2016/09/how-powerful-is-your-passport-2016-rankings>

Wat opvalt is dat veel derdewereldlanden een paspoort hebben met weinig “waarde” en westerse landen paspoorten hebben met veel “waarde”. Je zou kunnen zeggen dat er een mondiale rangorde is ontstaan waarin er verschillen bestaan tussen verplaatsmogelijkheden van mensen gebaseerd op afkomst. Het is de vraag of een dergelijk ontstane rangorde en daarmee visumbeleid wel wenselijk is. Met de huidige technologie is het contact tussen landen groter dan ooit en toch houden landen vast aan deze vorige-eeuwse regels en restricties van visa en paspoorten (Sorenson, 2015). Kijkend naar de effecten van visumbeleid wordt de vraag over de wenselijkheid ervan steeds onduidelijker. De effecten van een visumbeleid aangaande de mobiliteitsmogelijkheden worden duidelijk besproken in een paper door Dmytro Vikhrov (2016). Hierin wordt net als in enkele andere artikelen in 2.1 het effect van een visumbeleid op immigratie besproken. Er wordt geconcludeerd dat landenparen met gedeeltelijke visumverplichting en geen visumverplichting 13 en 15 procent meer migranten hebben dan landenparen mét een visumverplichting. Verder wordt er gesuggereerd dat er een hysteresis effect bestaat tussen hoe migrantenaantallen reageren op veranderingen in immigratiebeleid. Naast het effect wat Vikhrov beschrijft bestaan er nog andere effecten. Czaika & Hobolth (2016) komen met ondersteunend bewijs over een mogelijk verband tussen visumafwijzingen en het aantal onregelmatige migranten. Hierin zou het afwijzen van migranten niet alleen leiden tot minder migranten maar ook een toename opleveren aan “illegale/onregelmatige” migranten.

Zoals hierboven beschreven zijn er verschillende opvattingen en redenen die aangeven wat visumbeleid inhoudt en waarom het gebruikt wordt. Ook wordt er aangegeven dat er een ongelijke verdeling ontstaat door wat het visumbeleid doet met de wereldwijde mobiliteitsvrijheid van mensen. Wanneer er met een ethische blik naar gekeken wordt is deze ongelijkheid uitermate vreemd. Volgens het allereerste artikel van de rechten van de mens wordt iedereen gelijk geboren. Dit houdt in dat iedereen gelijke rechten heeft. Ook bij de Verenigde Naties staan de rechten van de mens en daarmee artikel 1 hoog in het vaandel. Het wordt dan

ook als één van de hoofddoelen gezien van de Verenigde Naties (UNITED NATIONS, 2017). Echter heeft het mondiale visumnetwerk er voor gezorgd dat er verschillen bestaan tussen de reismogelijkheden op basis van afkomst. Door van Houtum (2010) omschreven als mondiale apartheid van de geopolitiek.

Kort door de bocht, landen maken afspraken met elkaar en vormen gezamenlijk een visumnetwerk, allemaal waarde hechtend aan de mensenrechten, terwijl het eerste (en belangrijkste) recht van de mens geschonden wordt. Het rare is dat dit mondiale visumnetwerk een uitzonderingspositie blijkt te hebben dat zich niets van deze rechten aan hoeft te trekken. Het feit blijft dat de plek waar je geboren wordt bepaalt hoe vrij je bent in het reizen. Om er achter te komen hoe deze ongelijkheid is ontstaan moet worden gekeken naar het ontstaan van visumbeleid. De ontstaansgeschiedenis geeft namelijk weer hoe elk visumbeleid gevormd is en welke (f)actoren belangrijk zijn geweest tijdens de vorming. Om de effecten van visumbeleid beter te begrijpen en te beredeneren is het daarom van belang de redenen achter het ontstaan van een bepaald visumbeleid te begrijpen. Om het ontstaan van verschillende soorten visumbeleid in kaart te brengen zullen er in het volgende gedeelte uiteenzettingen plaatsvinden van de zes soorten visumbeleid.

2.3 Uiteenzetting visumbeleid

De soorten visumbeleid die aan bod komen in dit hoofdstuk zijn die van Canada, de Verenigde staten, de Europese Unie, Japan, Noord-Korea en de Verenigde Arabische Emiraten. Hierin wordt per visumbeleid een situatieschets gegeven over de belangrijkste factoren die een verklaring kunnen geven over waarom het betreffende visumbeleid er uit ziet zoals hij er uit ziet. Door het uiteen zetten van verschillende soorten visumbeleid zal er meer duidelijk zijn over hoe visumbeleid onderling verschilt. Hierbij wordt het ook duidelijker hoe verschillende soorten visumbeleid leiden tot een scheve verdeling in mobiliteitsvrijheid.

2.3.1 Canada

Allereest het visumbeleid van Canada. Er is gekozen voor Canada omdat daar een relatief grote aanhang is voor een multiculturele benadering aangaande integratie. Dit in contrast met bijvoorbeeld de EU waar men zich tegen deze multiculturele aanpak keert (Banting, 2014). In Canada hebben multiculturele normen gezorgd voor de normalisering van diversiteit (Harrel, 2009). Canadezen met een sterk gevoel van Canadese identiteit stellen zich daardoor sympathieker op naar immigranten, dit in tegenstelling tot andere landen (Johnston et al., 2010) (Banting, 2014). Het feit dat Canada zich liberaal opstelt door een integratiebeleid te voeren met een multiculturele benadering zorgt voor een unieke situatie.

Kijkend naar multiculturalisme wordt Canada gezien als de wereldwijde leider op het gebied van diversiteit kwesties, en als rolmodel op het gebied van sociale engineering en institutionele regelingen. Zo werd in 1971 multiculturalisme een officiële beleidsvorm in Canada (Wood &

Gilbert, 2005). Hoewel in Canada multiculturalisme als thema actief wordt beïnvloed op bestuurlijk niveau, is het niet de enige reden waarom multiculturalisme in Canada hoogtij viert. De Canadese bevolking was, voordat er actief multiculturalisme beleid gevoerd werd, al ruimdenkend over dit thema. Dat het multiculturalisme beleid in Canada is ontstaan en op deze manier is vormgegeven is, om verschillende redenen, gebaseerd op toeval (Wood & Gilbert, 2005). Men streefde aanvankelijk naar een tweetalig en bi-cultureel beleid, maar etnische minderheden voelden zich hierdoor buitengesloten. Het was daarom dat het omgevormd werd tot een multicultureel beleid (Brotz, 1980).

De attitude van de Canadese bevolking tegenover immigranten geeft ook een indicatie over de attitude naar en de acceptatie van multiculturalisme (Berry, 2013). Uit verschillende onderzoeken is gebleken dat de attitude van Canadezen naar immigranten positief is. Uit onderzoek van CHOPR (2006) blijkt dat 73% van de Canadese bevolking het antwoord “positief” geeft op de vraag of immigranten een positieve of negatieve invloed hebben op het land. Dit in vergelijking met de VS (43%) en Europa (37%)(Berry, 2013). Uitgaand van het multiculturele karakter van Canada zou het visumbeleid een open uitstraling moeten hebben. Echter is Canada sinds 2012 onderhevig aan een sterk veranderend immigratiebeleid. Vooral gefixeerd op economische groei heeft het beleid nadelige gevolgen voor veel migranten. Het immigratiebeleid met neo-liberaal geïnspireerde prioriteiten brengt Canada’s immigratievriendelijke status in gevaar. Daarbij brengt het nieuwe beleid het fundament van het Canadese immigratiebeleid in diskrediet (Ali, 2014). Zoals te zien is speelt het sociale en politieke aspect in het beleid van Canada een grote rol. Hierin is de publieke opinie van belang bij de multiculturele uitstraling die Canada heeft.

Wanneer er gekeken wordt naar het historisch perspectief geeft een artikel van Green & Green (1995) een goed beeld van het immigratiebeleid van Canada. Hierin wordt het beleid van Canada, in een periode van na de Tweede Wereldoorlog tot en met het begin van de jaren 90, uiteengezet. Besproken worden de belangrijkste onderdelen van het beleid.

Na de Tweede Wereldoorlog was het immigratie beleid van Canada vooral gebaseerd op de landen van herkomst van immigranten. Hierbij hoefden immigranten uit bepaalde landen aan veel minder criteria te voldoen om in aanmerking te komen voor de toelating tot Canada. Aan de andere kant waren de criteria voor immigranten uit landen die niet tot voorkeurslanden behoorden, een stuk aanzienlijker. Hierbij werd vooral gekeken naar de individuele scholing van een immigrant (Green & Green). De voorkeurslanden bestonden na de Tweede Wereldoorlog uit onder andere het Verenigd Koninkrijk, de Verenigde Staten, Frankrijk en verschillende Commonwealth landen. In 1950 ontstond er een trend welke zorgde voor een verruiming van de herkomstlanden waarvan de immigranten makkelijker in aanmerking konden komen voor toelating. Deze verruiming omvatte vooral Zuid-Europese landen.

In 1967 introduceerde de Canadese regering een systeem bestaande uit 3 verschillende onderdelen waarmee de instroom van immigranten geregeld kon worden (Green & Green, 1995). In het eerste onderdeel werden immigranten ingedeeld volgens een puntensysteem. Hierbij werden punten toegekend op basis van o.a. leeftijd, educatie, arbeidsvraag en opleiding. Voor de toegang naar Canada was een minimum aantal punten nodig (Green & Green, 1995). Volgens

Green & Green (1995) geeft dit puntensysteem een concrete vorm aan de doelstellingen van het immigratiebeleid. Daarbij is het een goede manier om de algehele compositie van immigranten in Canada te sturen, zodat de arbeidsvraag in behoevende sectoren daalt. Als tweede is er de keuze voor het maken van onderscheid tussen verschillende soorten verwantschappen in het puntensysteem. Meer verwantschap zorgt in deze voor bonuspunten. Daarnaast is er ook een groep waarin de toegang tot Canada alleen gebaseerd is op verwantschap.

Als derde kan Canada de samenstelling van de afkomstlanden van migranten en daarmee de compositie van de inkomende migranten veranderen. Dit houdt in dat Canada kan reguleren hoeveel mensen uit bepaalde landen Canada in mogen. Hierdoor heeft Canada beschikking over haar eigen immigrantensamenstelling. Bij dit onderdeel speelt een belangrijke en tevens economische gedachte een rol. Meer immigranten uit bepaalde laaggeschoolde landen zorgen naar alle waarschijnlijkheid voor een lager gemiddelde in opleidingsniveau wanneer gekeken wordt naar het totale aantal instromende immigranten in Canada (Green & Green, 1995).

Het immigratiebeleid van Canada in de jaren 90 maakt, net als het beleid daarvoor, gebruik van zogeheten “admission classes”, waarin immigranten worden onderverdeeld. Er zijn vergeleken met 1967 verschillen te zien wanneer er naar deze klassen gekeken wordt. Zo worden migranten op een andere manier onderverdeeld in de verschillende “admission classes” in 1990. Het puntensysteem, die gekoppeld is aan deze onderverdeling, heeft ook veranderingen doorgemaakt (Green & Green, 1995). Te zien is dat het immigratiebeleid van begin jaren 90 substantiële gelijkenis vertoont met het immigratiebeleid uit 1967. De hoofdlijnen van het immigratiebeleid zijn ook in 1990 nog gebaseerd op hetzelfde principe als in 1967. De verschillen zitten vooral in de uitvoering. Aansluitend is 1967 volgens Green & Green (1995) het jaar waarin het raamwerk van het immigratiebeleid in Canada is ontworpen, waar men nu nog steeds gebruik van maakt.

Bij elkaar genomen spelen de maatschappelijke opinie en de economische waarden van Canada een grotere rol in de verklaring voor het visumbeleid. Waar Canada qua visumbeleid eerst enigszins gelijk liep met de VS, zijn het de twee hiervoor genoemde factoren die er door de jaren heen voor gezorgd hebben dat het Canadese visumbeleid zijn eigen vorm heeft gekregen.

2.3.2 De VS

Als tweede het visumbeleid van de Verenigde Staten. Om het huidige visumbeleid van de Verenigde Staten te begrijpen is een analyse van de afgelopen 20 jaar op zijn plaats. In deze periode hebben er enkele gebeurtenissen plaatsgevonden die veel invloed hebben gehad op zowel het visumbeleid als wel het gehele immigratiebeleid van de Verenigde Staten.

Van alle gebeurtenissen in de relatief recente geschiedenis van de VS hebben de 9/11 aanslagen in 2001 het meeste invloed gehad op het immigratiebeleid. Het aannemen van de “USA patriot Act” als weerwoord op de terroristische aanslag was een van de gevolgen. Deze Act had als doel het beter controleren en monitoren van buitenlandse bezoekers aan de VS (Paden & Singer, 2003). De gevolgen van de, volgens sommige, veel te extreme maatregelen waren vooral nadelig voor studenten en scholieren die wilden studeren in de VS. Het werd door nieuwe

voorzorgsmaatregelen in het visasysteem van de VS extreem moeilijk voor deze groep om het land binnen te komen. Dit gold ook voor wetenschappers en ingenieurs (Urias & Yeakey, 2009). Deze aanslagen worden door Birkland (2004) omschreven als “focusing events”. Hierin beschrijft Birkland dat deze “focusing events” een sleutelrol spelen in het openen van zogenoemde “policy windows” waarin er verschillende beleidsveranderingen doorgevoerd kunnen worden. Hierbij zorgen deze “focusing events” er ook voor dat de beleidsagenda verandert. Om deze reden verwijst Birkland (2004) ook naar “agenda-setting events” als omschrijving voor de 9/11 aanslagen. De omvang van dit “focusing event” is echter dermate groot dat de “policy window” minder snel zal sluiten dan bij andere “focusing events” (Birkland, 2004). Het was een logisch gevolg dat de VS haar visumbeleid aanpaste na deze aanslagen, aangezien degene die verantwoordelijk waren voor de aanslagen zelf via dit systeem het land binnen waren gekomen (Neiman & Swagel, 2009). Voor bezoekers aan de VS die een visumverplichting hadden betekende deze aanpassingen dat een visumaanvraag langer duurde voordat deze werd goedgekeurd. Daarnaast schoot de prijs van een aanvraag omhoog door de extra veiligheidschecks die werden uitgevoerd (Neiman & Swagel, 2009). De jaren na 2001 kennen verschillende verscherpingen op het gebied van immigratiebeleid. Zo werd een jaar later in 2002 een speciaal programma gelanceerd in opdracht van INS (Immigration and Naturalization Service). Hierbij werden verschillende bezoekers aan de VS verplicht zichzelf te registreren doormiddel van een vingerafdruk en foto (Cainkar, 2004). Het programma was aanvankelijk gericht op specifieke groepen maar zou worden verbreed naar alle bezoekers van de VS. Echter werd het programma voor het grootste deel uitgefaseerd in mei 2003 (Cainkar, 2004).

Een ander gevolg van de 9/11 aanslagen was een aangepast beleid aangaande de Mexico-VS grens. Waar er voor 9/11 geen link was tussen terrorisme en niet gedocumenteerde economische migranten, kwamen deze elementen na 9/11 veel dichterbij elkaar te liggen. Het grensbeschermingsbeleid tussen Mexico en VS werd als reactie op 9/11 haastig aangepast. Echter zijn de aanpassingen in het grensbeleid niet effectief gebleken in het reduceren van de kwetsbaarheid van de VS tegen internationaal terrorisme (Ramírez, 2009). Na de 9/11 aanslagen heeft een recentere gebeurtenis ook veel impact gehad op de immigratiewetgeving. Het aanstellen van Trump als president heeft veel gevoelsmatige impact gehad op de immigratiewetgeving. Hoewel de tijd dat president Trump aan de macht gering is, is het al enkele keren voorgekomen dat het immigratiebeleid van de Verenigde Staten volgens hem een verandering moet ondergaan. Trump staat bekend om zijn uitspraken over immigratie en criminaliteit. Hierin linkt hij de niet gedocumenteerde migranten aan criminaliteit. Echter kunnen er vraagtekens gezet worden bij zijn uitspraken, aangezien empirische data weinig bewijs geeft (Green, 2016). Een negatief effect wat de houding van Trump veroorzaakt is de polarisering van de Amerikaanse bevolking over het onderwerp migratie (Martin, 2017).

Niet alleen de afgelopen 20 jaar spelen een rol in het begrijpen van het Amerikaanse visumbeleid. Wanneer de gehele geschiedenis van de VS bekeken wordt, zijn er factoren te zien die invloed hebben gehad op de vorming van het visumbeleid. In een artikel bespreekt Richard Boswell (2003) één van deze factoren. Hij stelt dat in het huidige immigratiebeleid van de VS onderdelen verwerkt zitten die te maken hebben met verschil in rassen. De aanwezigheid van deze onderdelen worden door Boswell vooral verklaard door de geschiedenis van de VS. De VS heeft

een lange periode gekend waarin racisme voorkwam in haar immigratiewetgeving. Hierin werden bepaalde rassen niet als burger gezien of neergezet als tweederangsburger. Hoewel de immigratiewetgeving na 1965 is verbeterd blijven er restanten achter. Het ras, als sociale constructie geworteld in de geschiedenis, is de oorzaak van het nog steeds bestaan van raciale belemmeringen binnen de immigratiewetgeving (Boswell, 2003). Het systeem dat bestond voor de hervormingen in 1965 dateert uit 1921 toen het zogenoemde “national origin quota system” werd aangesteld. Hiermee werden immigranten wel of niet toegelaten gebaseerd op het percentage bewoners in de VS afkomstig uit dat land. Dit systeem maakte hiermee onderscheid op basis van afkomst (Newton, 2005). Samenvattend geldt voor de VS dat het visumbeleid grotendeels door buitenlandse risicofactoren gevormd is. Verder speelt de geschiedenis van de VS een rol bij de vormgeving waardoor er raciale karakteristieken in het beleid verwerkt zijn. Als het doel van het visumbeleid van de VS aangegeven zou moeten worden is veiligheid één van de belangrijkste aspecten.

Ook de relatie van Canada en de VS als burens van elkaar speelt een belangrijke rol in het begrijpen van het visumbeleid van beide landen. Hoewel het visumbeleid van beide landen van elkaar verschilt zijn er beleidsonderdelen geweest welke in het verleden overeenkomsten vertoonden. Zo werd er voor 1960 zowel in Canada als in de VS gebruik gemaakt van de oorsprong (National Origin) van immigranten voor het toewijzen van visa waarbij er een voorkeur uitging naar personen uit het noordwesten van Europa (Borjas, 1991). Na 1960 richtten het visumbeleid van beide landen zich op een ander aspect. Hierin richtte de VS zich op familiebanden terwijl Canada zich meer op socio-economische factoren richtte (Borjas, 1991).

2.3.3 EU

Een ander visumbeleid is het visumbeleid van de EU. Wat het visumbeleid van de EU bijzonder maakt is dat het meerdere landen omvat. De basis van dit gemeenschappelijke visumbeleid bestaat uit drie hoofdelementen. Deze hoofdelementen zijn achtereenvolgend “regulation no 539/2001”, “EU VISA CODE” en “uniform format for the visa sticker”. Deze elementen zorgen samen voor de werking van het gemeenschappelijke visumbeleid. In “Regulation no 539/2001” wordt omschreven welke derde landen wel of geen visumplicht dragen wanneer zij de buitengrenzen van het Schengen gebied overschrijden (European Commission, 2017). Als tweede hanteert de EU de “EU visa-code” dat op 5 April 2010 in werking is getreden (Europa nu, n.d.). Dit gemeenschappelijke beleid waaraan 22 lidstaten en 3 geassocieerde staten van Schengen meedoen zorgt ervoor dat alle bestaande wettelijke bepalingen inzake visa bijeen worden gebracht en dat er gemeenschappelijk regels worden vastgesteld aangaande de voorwaarden en procedures voor de afgifte daarvan (European Commission, 2010). Het derde element van het gemeenschappelijke visumbeleid is een uniform format visa sticker waarin er een centraal uiterlijk van een visum is vastgesteld. Volgens EUR-lex waarin de regulering van de EU beschikbaar is, is in 1995 de “regulation (EC) No 1683/95” aangenomen waarin een uniform format wordt vastgesteld (EUR-lex, 2013).

De Europese Unie heeft verschillende methoden om migratie te regelen. Grensbeleid speelt hierbij een belangrijke rol. Zoals vermeld wordt door de Europese Commissie is in een groot deel

van de Europese unie vrij verkeer van personen mogelijk. In dit zogenoemde Schengengebied zijn de grenzen tussen landen volledig open (European Commission, 2017). Aan de andere kant verstevigt de EU haar buitengrenzen. Deze situatie wordt in wetenschappelijke literatuur vaak aangeduid als “Fort Europa”, zachte (of geen) binnengrenzen en een harde buitengrens. Door de jaren heen is het grensbeleid van de Europese Unie veranderd. In 1990 werden er op Europees niveau (niet EU) afspraken gemaakt over grensbeleid en migratie. Dit akkoord, CISA genaamd, zou later worden opgenomen in de EU wetten als implementatie voor haar migratiebeleid (Guild, 2016). In 1999 werd dit migratiebeleid ingevoerd in de Europese Unie. Dit systeem “het Common European Asylum System” (CEAS) is ontworpen om het wetgevingskader rondom migratie te verstevigen zorgend voor minimum standaarden voor asielzoekers (European Commission, 2017). Naast CEAS implementeert de EU andere middelen om de migratie te regelen. In 2008 werden in een communicatie van de Europese Commissie naar het Europese parlement problemen vastgesteld rondom het geïntegreerde grensbeleid. Er werd gepleit voor onder meer een “elektronisch systeem voor reisvergunningen of ESTA” (EUR-Lex, 2008). In 2013 werd hier gehoor aan gegeven met het “smart border” pakket. Bestaande uit een “Entry/Exit System” (EES) en een “registered travel programme” (RTP) (European Commission, 2017; COM, 2013a; COM, 2013b). Wanneer er puur gekeken wordt naar visumbeleid heeft ook de EU een gemeenschappelijk beleid. Er wordt gebruik gemaakt van het Visa Information System (VIS) waarmee Schengenlanden visum gerelateerde data kunnen uitwisselen. Mede door VIS is het mogelijk een visumvrije zone in de Europese Unie te creëren (European Commission, n.d.). Hierin hanteert de EU de Visum Schengen-lijst. Deze lijst maakt onderscheid tussen verschillende landen en wordt gebruikt als criterium als het gaat om visum aanvragen (van Houtum, 2010). Het visumbeleid van de EU is dus voornamelijk ontwikkeld om gezamenlijke doelstellingen te verwezenlijken, zoals het onderlinge vrij verkeer van personen en goederen. Anders dan de hiervoor genoemde soorten visumbeleid is het visumbeleid van de EU dus een samenwerkingsverband om economische maar ook veiligheidsdoelstellingen te verwezenlijken.

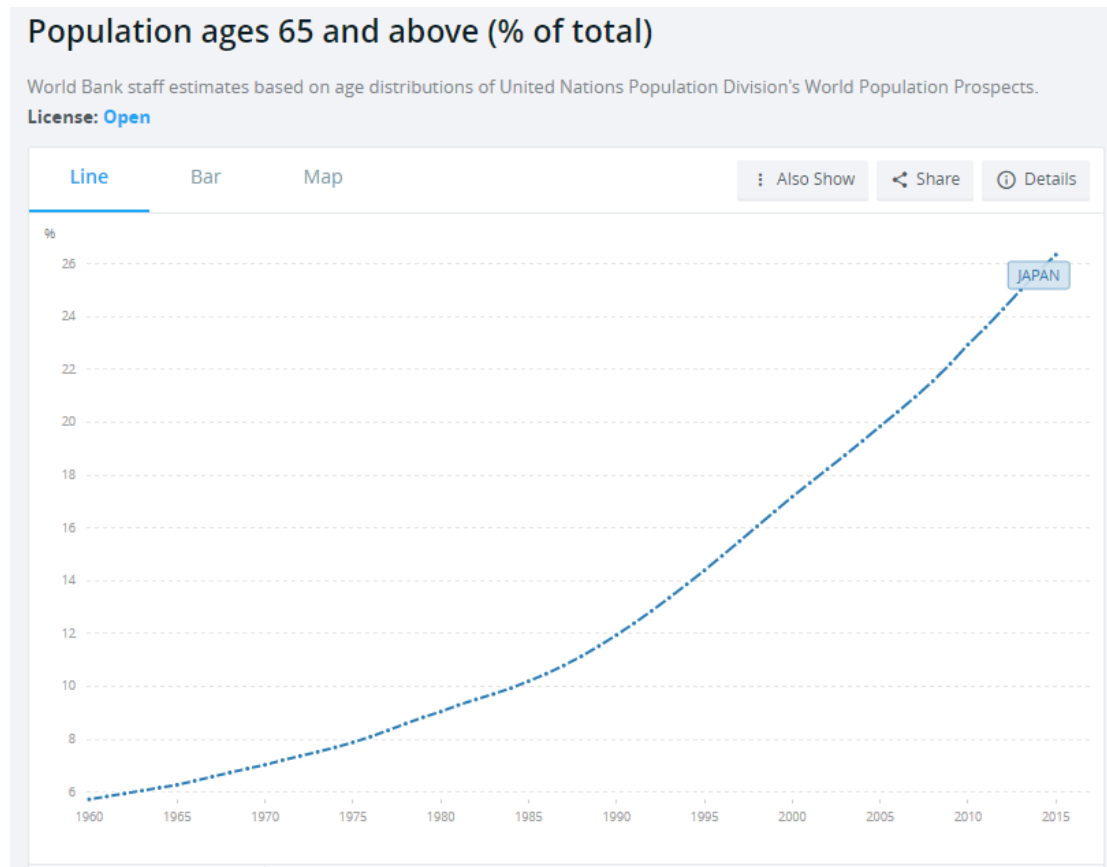
2.3.4 Japan

Het vierde visumbeleid is het visumbeleid van Japan. De keuze voor dit visumbeleid heeft te maken met verschillende verschijnselen en trends die zich voordoen in Japan zoals bevolkingskrimp, vergrijzing en een tekort aan werkenden op de arbeidsmarkt. Deze trends kunnen namelijk veel vertellen over de keuzes die Japan maakt aangaande immigratie- en visumbeleid.

Zoals hiervoor genoemd heeft Japan te maken met een sterke bevolkingsafname. Waar er in 2010 nog meer dan 128 miljoen mensen leefden, is dit in 2015 gedaald tot 126,9 miljoen (The World Bank, 2016). De hoofdfactor voor deze afname is een afnemend geboortecijfer. Er zijn verschillende actoren die het afnemende geboortecijfer kunnen verklaren. In een studie over Japanse vrouwen en geboorten door Jolivet (1997) wordt aangegeven dat de redenen vooral in het sociale aspect liggen. Zoals de trend om later te trouwen en daarmee ook later (of geen) kinderen te krijgen, maar ook het kiezen voor een carrière in plaats van kinderen. Hoewel het sociale aspect een grote rol speelt in de daling van het geboortecijfer is het niet de enige reden. Zo worden in een artikel door Chapple (2004) verscheidene andere redenen gegeven. Zo zijn de

zwangerschapskosten erg hoog waardoor het financieel onaantrekkelijk is om een kind te nemen. Daarnaast wordt er verwezen naar de houding van wetgevers aangaande kinderen en gezondheid. Hieruit blijkt dat dat er twijfel bestaat over het verlangen naar een toename aan mensen in Japan. Dit door een overheersende gedachte dat Japan geen geschikte plek is voor het krijgen en opvoeden van kinderen (Chapple, 2004).

De bevolkingsafname van Japan is niet het enige “probleem” waar Japan mee te maken heeft. Naast een dalende bevolking is er ook sprake van een vergrijzende bevolking (zie figuur 6).

Figuur 6: Population ages 65 and above (% of total). (2016), source: The World Bank

Deze vergrijzing is mede veroorzaakt door een sterk dalende babysterfte na de Tweede Wereldoorlog (Coulmas, 2007). Bevolkingsafname en vergrijzing zijn beide trends die gevolgen met zich meebrengen. Een tekort aan werkende bevolking leidt tot een arbeidstekort. In het geval van Japan is dit tekort dat op den duur ontstaat, niet goed op te lossen op nationaal niveau. De behoefte naar arbeidsmigranten zal daarom toenemen.

Uit een artikel door Yamanaka (1993) blijkt dat er in de Japanse samenleving een bepaalde mate van polarisatie aanwezig is wanneer het gaat over de toegang van tijdelijke arbeidsmigranten. De krimpende en vergrijzende bevolking in Japan leidt, samen met de afkeer tegen fysiek werk, tot een tekort aan werkenden in bepaalde sectoren. Tijdelijke arbeidsmigranten zouden een oplossing kunnen bieden. Echter, uit voorbeelden blijkt dat in Noord-Amerika en Europa tijdelijke arbeidsmigranten vaak permanente migranten worden, iets waar een groot deel van de Japanse bevolking moeite mee heeft. Dit verschijnsel is ook in Japan zelf te zien. Zo bestaat er een populatie Japanse Brazilianen van ongeveer 280.000 mensen die naar Japan zijn geëmigreerd om

te werken. Aanvankelijk als tijdelijke arbeidsmigranten. Echter heeft ongeveer de helft zich lange termijn dan wel permanent gevestigd in Japan (Tsuda, 2003). Eerder al had Japan te maken met problemen rondom arbeidsmigranten. Zo ontstond er in 1980 een tekort aan werkenden in de zogenoemde “demanding, dangerous or dirty” sector. Dit tekort werd opgevuld door arbeidsmigranten. Het zou niet mogelijk moeten zijn om deze banen door buitenlandse werknemers te laten uitvoeren. De Japanse immigratiewetgeving had namelijk geen voorzieningen voor de komst van buitenlanders in Japan met als doel te werken in de lage lonen sector (Shimada, 1994). Ook in het heden, wanneer het gaat over de toegang tot de arbeidsmarkt, heeft Japan moeite met de acceptatie van ervaren arbeidsmigranten (Kondo, 2015). Dat een deel van de Japanse bevolking een afkeer heeft tegen (permanente) arbeidsmigranten is het gevolg van onder andere het gevoerde immigratiebeleid van Japan in de tweede helft van de 20^e eeuw. Japan voerde in deze tijd een immigratieonvriendelijk beleid wat leidde tot discriminatie van immigranten op verschillende vlakken (Kondo, 2002). Niet alleen in de 20^e eeuw voerde Japan een gesloten immigratiebeleid. Japan heeft al veel langer te maken met een gesloten karakter. Zo kende Japan van 1639 tot 1853 een periode van isolatie met gereguleerde immigratie. Ook na de Tweede Wereldoorlog kende Japan een periode van streng gereguleerde immigratie en emigratie. Het was in 1980 dat Japan voor het eerst in haar bestaan te maken kreeg met een grote golf van buitenlanders door de economische groei (Kondo, 2001). De geschiedenis van Japan speelt dus een belangrijke rol in de houding van Japanners naar immigranten. Deze houding, die zoals hierboven genoemd wordt een geïsoleerd karakter heeft, draagt bij aan de vorm van het huidige visumbeleid in Japan. De geschiedenis speelt naast de demografische trends en de overheersende opinie in het geval van Japan dus een belangrijke rol en kan als actor gezien worden voor de vorm van het Japanse visumbeleid. Dat er een afkeer bestaat tegen buitenlanders in Japan komt ook in het visumbeleid tot uiting. In een onderzoek door Arudou (2013) wordt het visumbeleid van Japan bekeken aan de hand van de “Critical Race Theory”. Het blijkt dat het Japanse visum regime voor tijdelijke woon- of werkvisa niet alleen grote onzekerheid met zich mee brengt op het gebied van werkzekerheid en visumduur, maar ook elementen bevat van op ras gebaseerde privileges. Zo wordt er door de inheemse bevolking van het Japanse Hokkaido gebruik gemaakt van het woord Wajin om zichzelf te onderscheiden van de Japanse kolonisten die het eiland in de 19^e eeuw overnamen. Zo wordt de bevolking onderverdeeld in twee verschillende groepen, namelijk Wajin en non-Wajin. Dit verschil heeft grote gevolgen als het gaat om de mogelijkheden die verschaft worden bij het krijgen van een visum of zelfs het krijgen van een visum op zich. Uit het onderzoek komt naar voren dat Japan een land blijkt zonder officieel immigratiebeleid waarbij er in de beleidsvoorkeuren een significante flexibiliteit voor potentiële immigranten aanwezig is, dit tenzij het een Wajin betreft (Arudou, 2013). De reden die hiervoor wordt gegeven in de normalisatie van “embedded racism” in de Japanse samenleving. Terugkoppelend aan de andere hiervoor beschreven trends van bevolkingskrimp en vergrijzing in Japan zal “embedded racism” volgens Arudou (2013) leiden tot problemen. Samenvattend zijn vooral demografische trends en de geschiedenis van Japan belangrijke factoren die als verklaring gelden voor het visumbeleid van Japan.

2.3.5 Noord-Korea

Het vijfde visumbeleid is dat van Noord-Korea (ook wel Democratische volksrepubliek Korea genoemd). Bijzonder aan Noord-Korea is dat zij een zeer strikt visumbeleid hanteren en een zeer gesloten imago hebben. Daarnaast wijkt de bestuursvorm van Noord-Korea af van de 4 hiervoor genoemde onderzoeksobjecten. De bestuursvorm van Noord-Korea kan worden omschreven als een gespecialiseerde vorm van het communisme en hanteert de politieke ideologie “Juche” (Kim, Timothy & Han, 2007). Hierin zijn kenmerken van het stalinisme en marxisme verwerkt alsmede invloeden en filosofieën van oud leider Kim Il-Sung (Kim, Timothy & Han, 2007). De speciale bestuursvorm en het visumbeleid dat Noord-Korea voert kunnen beide nieuw licht werpen op de beweegredenen achter een visumbeleid. Het is daarom dat Noord-Korea aan bod komt.

Om het beleid van Noord-Korea aangaande visumverplichting beter te begrijpen is een kijk in het verleden nodig. Het begin van Noord-Korea is terug te leiden naar 1945 toen de commandant - Kim-Il-Sung - van het eerste Koreaanse bataljon van de 88^e onafhankelijke brigade van het Sovjetleger arriveerde in de havenstad Wonsan. Het Koreaanse schiereiland werd door de Sovjetunie en de Verenigde Staten verdeeld waarna Kim-Il-Sung het huidige DPRK zou stichten (Lankov, 2014). Tot op de dag van vandaag houdt het regime en daarmee de DPRK stand met een leider van de inmiddels derde generatie. Het feit dat eenzelfde regime (De communistische partij van Noord-Korea) al decennia lang stand houdt wordt in het boek “tyranny of the weak: North-Korea and the world 1950-1992” door Armstrong (2013) geanalyseerd. Eén van de voornaamste redenen is een bepaalde houding van Noord-Korea en haar leiders in internationale relaties. Hierdoor heeft Noord-Korea weten te profiteren van “kansen” en “gaten” die zich voordeden tussen wereldmachten als de VS en Rusland. Daarnaast hebben de leiders van Noord-Korea geleerd hoe zij een oorlog tegen het land zo duur mogelijk kunnen maken. Mede hierdoor heeft Noord-Korea decennialang kunnen overleven ondanks alle conflicten (Armstrong, 2013; Torabi, 2015). Daarnaast heeft het regime in Noord-Korea zijn macht weten uit te oefenen op de bevolking door middel van politieke indoctrinatie en monitoring. Noord-Korea heeft door de invoering van het communisme gezorgd dat groepen met een grote potentie tot revolutie (of het omverwerpen van de gevestigde macht) ervan weerhouden werden dit te doen. Iets wat bij “normale” dictaturen kan voorkomen (Byman & Lind, 2010). Het klinkt logisch dat het regime in Noord-Korea er alles aan zal doen haar machtsstructuur te behouden. Wat betreft het visumbeleid van Noord-Korea zal deze zijn vormgegeven in navolging van de wensen van het regime, een gesloten communistisch land op basis van de “juche” ideologie.

De economie van Noord-Korea is gevormd zoals andere centraal geplande economieën. Een onderscheid dat te zien is ten opzichte van andere economieën is de extreme mate van centrale planning dat onder de ideologie “juche” tot uiting komt (Noland, 1997). Door French (2007) omschreven als de enige overgebleven onaangeroerde centraal geplande economie in stalinistische stijl. Zoals Noland (1997) aangeeft is de economie van Noord-Korea zwak door deze extremen. Echter kan er niet heel veel hard worden gemaakt met cijfers aangezien de meeste statistieken aangaande de economie van Noord-Korea staatsgeheim zijn. Hierdoor is de economische toestand deels gebaseerd op schattingen. Daarbij heeft Noord-Korea een geïsoleerd karakter als het gaat om internationale handelsrelaties. Een andere reden waarom de economie

van Noord-Korea zwak is zijn de economische sancties die zijn opgelegd door de VN (Haggard & Noland, 2010). Deze sancties zijn opgelegd naar aanleiding van nucleaire tests uitgevoerd door Noord-Korea wat leidde tot een nog verdere isolatie van Noord-Korea. (United Nations, 2013). De nucleaire tests uit 2006 zijn bijvoorbeeld een aanleiding geweest voor China om haar visumbeleid richting Noord-Korea te aan te scherpen zodat het lastiger werd voor Noord-Koreanen om de grens met China te passeren (Feng, 2009). Samenvattend lijkt de Noord-Koreaanse economie niet stabiel te zijn. Hoewel veel statistieken niet te raadplegen zijn geven schattingen de staat van de economie weer. Het geïsoleerde karakter van Noord-Korea komt ook hier naar voren, mede veroorzaakt door sancties van de VN. Hier uit afgeleid geldt voor het visumbeleid van Noord-Korea dat zij evenals het gesloten karakter als de ongunstige ligging in de wereldpolitiek er een gesloten visumbeleid op na houden.

2.3.6 Verenigde Arabische Emiraten

Het laatste te onderzoeken visumbeleid is dat van de Verenigde Arabische Emiraten. De Verenigde Arabische Emiraten (VAE) zijn procentueel gezien de meeste immigranten. Waarbij 88,4% (mid-2015) van de bevolking uit migranten bestaat (UN,2015). De bevolkingssituatie en het immigratiebeleid in de VAE wordt beschreven in een artikel door Mansour (2015). Hierin geeft Mansour (2015) aan waarom er zo'n grote onbalans aanwezig is in de bevolking van de VAE. De VAE heeft na haar ontstaan in 1971 veel gedaan om buitenlandse arbeidsmigranten aan te trekken. Vooral de olie-industrie zorgde voor een ongekennde populatiegroei. Hierdoor transformeerde de VAE van een bedoeïenen samenleving naar een ontwikkelde multiculturele samenleving. Om de onbalans in de bevolking tegen te gaan zijn verschillende maatregelen genomen. Een van deze maatregelen is een streng immigratiebeleid. Echter geeft Mansour (2015) aan dat de doelstelling van het strenge immigratiebeleid niet wordt gehaald, namelijk het verminderen van de stroom legale en illegale immigratie. Het probleem wordt door de VAE dan ook vooral gedefinieerd als een "security issue". Dat het huidige immigratie beleid niet werkt zoals bedoeld is heeft onder andere te maken met verschillende mazen in de visa wetgeving. Zo zijn bedrijven en particulieren in staat om arbeidsvisa aan te vragen die zij niet nodig hebben zodat zij deze kunnen verkopen aan immigranten die het land willen binnenkomen (Mansour, 2015). Het herstellen van de demografische onbalans in de VAE door middel van een streng immigratiebeleid heeft ook andere gevolgen. Het immigratiebeleid bevat restricties aangaande de gezinshereniging. Hierbij is een maandelijks salaris nodig van 3.000 Dirhams om in aanmerking te komen voor gezinshereniging. Veel immigranten voldoen niet aan deze eis waardoor zij niet in aanmerking komen. Dit leidt in veel gevallen tot sociale en psychologische problemen bij immigranten, maar ook tot segregatie tussen migranten en de Arabische samenleving (Zachariah et al.,2003). De actoren die een belangrijke rol spelen in het visumbeleid van de VAE zijn vooral demografisch en economisch van aard. Men gebruikt visa als middel om economische vooruitgang te boeken en om de populatie in de VAE te reguleren.

2.3.7 De samenkomst van het visumbeleid

Nu de verschillende soorten visumbeleid uiteen gezet zijn is het duidelijk geworden welke factoren belangrijk zijn geweest voor de vorming van de soorten visumbeleid. De uiteenzettingen leveren allen een bijdrage aan de verheldering van de verschillen tussen de soorten visumbeleid. Wat duidelijk wordt is dat elke soort visumbeleid een andere insteek heeft. Vanzelfsprekend heeft elk visumbeleid een andere ontstaansgeschiedenis, maar niet alleen de landsgeschiedenis van een visumbeleid geeft een verklaring voor de vorm. Economische, demografische, culturele, sociale, en veiligheidsaspecten blijken vaak ook van invloed op de vorming van een visumbeleid. De besproken soorten visumbeleid staan nu op zichzelf als losse elementen met allen verschillende aspecten en een eigen achtergrond. Om een samenhangende verklaring uit de bovenstaande uiteenzettingen te halen is het belangrijk dat de losse elementen worden samengevoegd tot één geheel. In het volgende hoofdstuk staat omschreven hoe deze elementen samengevoegd gaan worden.

3. Methoden

3.1 Onderzoeksmodel

Conform het in 1.2.3. behandelde schema wordt nu een begin gemaakt aan het tweede blok (vergelijking). De eerste stap (uiteenzetting) is met het vorige hoofdstuk afgerond. Hierin is de beredenering achter het ontstaan van elk visumbeleid omschreven. Om de losse elementen te verbinden worden zij allen tegen de gegevens van de Passport Index afgezet. Hierdoor zullen de soorten visumbeleid onderling beter met elkaar te vergelijken zijn. Zo ontstaat er een helder beeld over de verschillen tussen de soorten visumbeleid. Deze verschillen zullen expliciet aan bod komen en worden uitgewerkt. Hiermee wordt het derde blok (verschillen) behandeld. Er is gekozen voor de Passport Index omdat deze index numerieke waardes geeft aan zowel de paspoort sterkte als aan de gastvrijheid van een land. Er wordt daarbij aangegeven welke paspoorten zonder visum, met visum of met een gedeeltelijk visum een land kunnen betreden. De waarden uit deze index worden in tabellen verwerkt om zo een overzichtelijk beeld te krijgen tussen de onderlinge verschillen. De onderstaande tabel (fig. 7) geeft een voorbeeld weer van verschillende landenparen die er ontstaan wanneer de soorten visumbeleid vergeleken worden op verschillen.

Vergelijkingstabel	Canada (C)	EU (EU)	Japan (J)	Noord-Korea (NK)
Canada (C)	-	C-EU	C-J	C-NK
EU (EU)	EU-C	-	EU-J	EU-NK
Japan (J)	J-C	J-EU	-	J-NK
Noord-Korea (NK)	NK-C	NK-EU	NK-J	-

Figuur 7: Voorbeeld vergelijkingstabel

De Passport Index zal dus voor elk landenpaar de verschillen weergeven. Naast de gegevens over de paspoort sterkte zal ook de gastvrijheid van een land worden verwerkt. Dit zal op dezelfde manier gebeuren als de tabel van de paspoort sterkte. De gastvrijheid van het land wordt eveneens met een numerieke waarde aangegeven. Hierin geeft de paspoort index aan hoeveel landen het desbetreffende land kunnen betreden zonder, met of met gedeeltelijk visum verplichting. De uitkomsten die uit beide tabellen voortkomen zullen een beeld geven over hoe de verdeling van mobiliteitsmogelijkheden tussen de soorten visumbeleid er uit ziet. Ter verduidelijking zullen de tabellen besproken worden. Hierbij worden de waarden tegen de theorie gehouden die in 2.3 is besproken. Door deze stappen te doorlopen wordt duidelijk of deze verschillen mogelijk een verklaring geven voor de ongelijke verdeling van vrij verkeer van mensen over wereld.

4. Resultaten

4.1 Leeswijzer

In dit hoofdstuk zullen de gevonden resultaten worden beschreven en uitgelegd. In 4.2 zullen de uiteengezette soorten visumbeleid naast elkaar gelegd worden en met behulp van de Passport index worden vergeleken. In 4.3 zullen de verschillen die uit de gegevens voortkomen worden verhelderd. Daarna zullen er in 4.4 enkele oorzaken gegeven worden waarom de soorten visumbeleid van elkaar verschillen. Tot slot wordt er in 4.5 op basis van de voorgaande paragrafen een nieuwe wereldkaart geïntroduceerd. De subvragen 2 t/m 4 zullen hierbij worden beantwoord.

4.2 Vergelijking

4.2.1 Introductie vergelijking

Zoals eerder genoemd in deze thesis zullen de soorten visumbeleid met elkaar vergeleken worden met behulp van de Passport Index. Deze index geeft per paspoort aan welke landen te bereizen zijn zonder, met of met gedeeltelijke visarestrictie (Passport Index, 2017). Voor alle zes soorten visumbeleid zal deze Passport Index de methode van vergelijking zijn. Echter wordt het visumbeleid van de EU anders weergegeven dan de andere vijf. Dit ligt aan het feit dat het gemeenschappelijke visumbeleid van de EU meerdere landen omvat met kleine onderlinge verschillen. Hierdoor komt er geen eenduidig cijfer naar voren wanneer deze wordt vergeleken met de Passport index. Om de EU toch te kunnen vergelijken zal deze opgesplitst worden in twee groepen, namelijk de EU lidstaten als groep en de Schengenlanden met de gemeenschappelijke visumregulatie als groep.

De Passport index maakt in haar lijsten onderscheid tussen 5 mogelijke scenario's. De toegang tot een land zonder een visumrestrictie, een "visa on arrival", een "eTA", een "visa waiver on arrival" of met een visumrestrictie. Hierin worden de eerste vier mogelijkheden samengenomen en meegenomen in de "Visa-Free score". De tabellen in dit hoofdstuk volgen hetzelfde principe als de Passport Index.

4.2.2 Algemeen beeld soorten visumbeleid

Allereerst de ruwe getallen die door de Passport Index worden aangegeven.

In de eerste tabel (fig. 8) hieronder is te zien welke paspoorten het sterkst zijn en welke landen het meest gastvrij zijn. De sterkte van het paspoort wordt bepaald aan de hand van een 3-traps systeem. De eerste trap bestaat uit de Visa-Free score (VFS), deze score is inclusief visa-free (VF) en visa on arrival (VOA). De tweede trap bestaat uit het aandeel VF tegenover het aandeel VOA. Als derde wordt er in geval van gelijke waarden tussen landen onderscheid gemaakt aan de hand

van de “United Nations Development Programme Human Development Index 2015(UNDP HDI)”. Hiermee wordt de perceptie van landen door het buitenland gemeten (Passport Index, 2018).

De gastvrijheid wordt aangegeven door het aantal landen wat zonder visum of met “visa on arrival” naar dat land kan reizen. De definitie van gastvrijheid is in dit geval dus de mate van openheid van een land, hoe meer landen visumvrij toegang hebben hoe hoger de gastvrijheid. Zoals te zien was in het theoretisch kader van deze thesis zijn er veel verschillende visa die kunnen worden afgegeven. Wanneer de doeleinden van een reis anders zijn zullen ook de visumeisen veranderen. De Passport index toetst niet naar verschillende soorten visa. Er wordt uitsluitend aangegeven of een paspoort visumvrij toegang tot een land kan verschaffen.

In de tweede tabel (Fig.9) hieronder zijn de soorten visumbeleid gerangschikt ten opzichte van elkaar.

Visumbeleid*	Sterkte**	Gastvrijheid***
Canada	155	52
De VS	157	43
EU lidm. / Schengen	143-159 / 131-159	87-92 / 92
Japan	156	66
Noord-Korea	39	1
Verenigde Arabische Emiraten	127	54

Figuur 8: Passport index tabel

*De gegevens van de Passport index zijn onderhevig aan veranderingen. Het kan zijn dat zij hierdoor afwijken van de huidige cijfers. De cijfers in deze tabel komen overeen met de cijfers uit april 2017.

**Source: Passport index (2017)

<https://www.passportindex.org/comparebyPassport.php?p1=ka&p2=ca&p3=jp&p4=de&s=yes>

***Source: Passport index (2017) a

<https://www.passportindex.org/comparebyDestination.php?p1=ca&p2=jp&p3=ka&p4=de&s=yes>

Visumbeleid	Sterkte (plaats)	Gastvrijheid (plaats)
Canada	4	4
De VS	1	5
De EU	3*	1
Japan	2	2
Noord-Korea	6	6
Verenigde Arabische Emiraten	5	3

Figuur 9: Ranglijst naar paspoort sterkte en gastvrijheid

* de EU heeft verschillende paspoort sterktes en staat afhankelijk van naar welk land gekeken wordt op plek 1, 2, 3 of 4.

Wanneer we deze gegevens bekijken zijn er aantal dingen die naar voren komen. Kijkend naar de sterkte (fig.7, fig. 8) van een paspoort eindigen zowel Japan, Canada en de VS alsook de meeste landen van de EU hoog op de ranglijst. Noord-Korea valt duidelijk buiten de andere vijf met visumvrije toegang tot slechts 39 landen. Ook wanneer het gaat om “gastvrijheid”, ofwel hoeveel landen zonder visum het land kunnen bereizen, scoort Noord-Korea verreweg het laagst met

maar één land. Kijkend naar Canada is de gastvrijheid opvallend te noemen. Ondanks de hoge standaard, als het gaat om acceptatie van migranten en het multiculturele beleid, staat Canada met 52 landen op de vierde plek. Dit met een verschil van 14 op Japan respectievelijk 40 op de EU. Een reden hiervoor zou het sinds 2012 veranderde migratiebeleid kunnen zijn. De EU scoort zowel op paspoort sterkte als op de gastvrijheid het hoogst. De uniformiteit van de landen die het beleid van Schengen omtrent migratie en visa restricties volgen is goed te zien. Dit komt de gastvrijheid ten goede. Allen staan zij op nummer één met eenzelfde gastvrijheidsindex van 92. Japan scoort volgens verwachting, de sterkte van een Japans paspoort is hoog en de gastvrijheid van Japans is gemiddeld. Het gesloten karakter van Noord-Korea is goed terug te zien in de vergelijking van de Passport index met maar één land: Maleisië (Passport Index, 2017 b), dat visumvrij toegang heeft tot Noord-Korea.

4.3 Verschillen

Wanneer de Passport Index gebruikt wordt om de soorten visumbeleid met elkaar te vergelijken zijn er meerdere verschillen te zien. Hieronder zijn twee tabellen weergegeven die de verschillen van paspoortsterkte en gastvrijheid aangeven tussen de verschillende landenparen. Hierin zijn de rijen van de kolommen afgetrokken (vb. Canada – VS = 155 – 157 = -2)

Verschillen paspoort sterkte	Canada (C)	VS (VS)	EU (EU)	Japan (J)	Noord- Korea (NK)	Verenigde Arabische Emiraten (VAE)
Canada (C)		-2	-4	-1	116	28
VS (VS)	2		-2	1	118	30
EU (EU)	4	2		3	120	32
Japan (J)	1	-1	-3		117	29
Noord-Korea (NK)	-116	-118	-120	-117		-88
Verenigde Arabische Emiraten (VAE)	-28	-30	-32	-29	88	

Figuur 10: Verschillen paspoort sterkte

Verschillen Gastvrijheid	Canada (C)	VS (VS)	EU (EU)	Japan (J)	Noord-Korea (NK)	Verenigde Arabische Emiraten (VAE)
Canada (C)		9	-40	-14	51	-2
VS (VS)	-9		-49	-23	42	-11
EU (EU)	40	49		26	91	38
Japan (J)	14	23	-26		65	12
Noord-Korea (NK)	-51	-42	-91	-65		-53
Verenigde Arabische Emiraten (VAE)	2	11	-38	-12	53	

Figuur 11: Verschillen gastvrijheid

Er is een redelijk verschil te zien in gastvrijheid tussen de EU, de VS, Japan en Canada (fig. 10, fig. 11). Hierin is de EU gastvrijer dan Canada, de VS of Japan. Hoewel alle vier tot de eerste wereld behoren neemt de EU het voortouw in de gastvrijheid. Dit zou het gevolg kunnen zijn van het soort visumbeleid wat ze voeren, aangezien de EU ook de enige met een gemeenschappelijk visumbeleid is.

Zoals in de tabellen hierboven te zien is, zijn de verschillen tussen de landen aanzienlijk. De verschillen zijn erg duidelijk te zien tussen landenparen waarbij een rijker land tegenover een armer land staat. Het meest extreme verschil van 120 tussen de EU en Noord-Korea is hier een perfect voorbeeld van. Ook wanneer Canada, de VS en Japan vergeleken worden met Noord-Korea zijn er verschillen te zien van 116, 118 en 117. De gegevens uit de tabellen lopen hiermee in lijn met de theorie van Whyte (2008) dat rijkere democratieën meer mobiliteitsvrijheid kennen dan arme, niet democratische landen. Opvallend is echter wel dat de verschillen vooral erg groot zijn als het neer komt op paspoort sterkte. De verschillen in gastvrijheid zijn echter een stuk minder groot.

Als laatste is in de tabel hieronder weergegeven hoe “ongelijk” de mobiliteitsmogelijkheden verdeeld zijn per land. Dit wil zeggen wat de sterke ten opzichte van de gastvrijheid doet. De gastvrijheidsscore is hier van de paspoortscore afgetrokken. Wat overblijft is een score die aangeeft hoe groot het verschil is tussen beide. Hoe dichterbij nul ligt hoe gelijkere de verhouding sterkte en gastvrijheid is.

Sterkte-gastvrijheid verhouding	Score
Canada (C)	103
VS (VS)	114
EU (EU)	67
Japan (J)	90
Noord-Korea (NK)	38
Verenigde Arabische Emiraten (VAE)	73

Figuur 12: Sterkte gastvrijheid verhouding

Zoals te zien is in de figuur 12 liggen alle scores niet in de buurt van de nul. Ook zijn alle scores positief, wat betekent dat elk paspoort van de landen naar meer landen visumvrij kan reizen dan dat het herkomstland visumvrij toegang verleent. De VS en Canada voeren hier duidelijk de leiding met grote mobiliteitsvrijheid, terwijl zijzelf weinig landen visumvrije toegang verlenen. Het land met de meest gelijke score is Noord-Korea omdat zij een zeer gesloten visumbeleid voeren wat resulteert in een lage sterkte als wel een lage vrijheid. In figuur 12 wordt ook duidelijk dat er grote verschillen bestaan tussen de mobiliteitsmogelijkheden van landen. De oorzaak komt hierbij nog niet naar voren.

4.4 Oorzaak verschillen

Zoals te zien is onder paragraaf 4.3, zijn er behoorlijke verschillen aanwezig tussen de gastvrijheid en paspoort sterkte van landen. In den beginne heeft ieder visumbeleid zijn eigen factoren die ervoor zorgen dat deze zo is vormgegeven zoals te zien was in hoofdstuk 2. Hierbij zou een visumbeleid vooral kunnen worden gezien als een op zichzelf staand iets. Los opererende apparaten met elk een eigen ontstaansgeschiedenis. Waarom de verschillen tussen de soorten visumbeleid bestaan is daarmee op sommige punten dan ook puur afhankelijk van het betreffende land. Ook na de vergelijking die hierboven is uitgevoerd blijven er nog onduidelijkheden omtrent de oorzaken van de ongelijke verdeling van vrij verkeer van mensen. Hoewel te zien is dat de resultaten uit de tabellen in lijn lopen met verschillende theorieën komt er geen eenduidige verklaring naar voren. Afgezien van het feit dat elk visumbeleid als los onderdeel beschouwt kan worden, wil dit niet zeggen dat er daarom geen verklaring gegeven kan worden. Het zou immers niet terecht zijn om alle soorten visumbeleid alleen als losse onderdelen te beschouwen. Visumbeleid is namelijk een apparaat dat de mobiliteit van mensen tussen landen organiseert. In dat opzicht zijn alle soorten visumbeleid met elkaar verbonden door afspraken over het wel of niet aanstellen van visumverplichting. Je zou kunnen zeggen dat alle soorten visumbeleid samen een mondiaal mobiliteitsnetwerk voor mensen creëren en beheren. Meer nog dan losse onderdelen zou het gezien kunnen worden als netwerk. Voor de volledige verklaring van verschillen is daarom een mondiale kijk nodig op visumbeleid.

4.4.1 De verklarende factor?

In een artikel door Whyte (2008), wordt een analyse gegeven over het visumvrij reizen en visumprivileges. Hierin geeft hij aan dat visumvrije toegang het vaakst wordt verleend aan welvarende, westerse en democratische landen, en minder vaak aan arme instabiele landen (Whyte, 2008). Dit heeft te maken met enerzijds positieve en anderzijds negatieve redenen. Redenen zoals lidmaatschap van regionale en internationale organisaties, algemene politieke overwegingen, het streven naar competitieve voordelen, economische voordelen, maar ook het willen controleren van immigratiestromen (Whyte, 2008). Kijkend naar de soorten visumbeleid die aan bod zijn gekomen in deze thesis, is te zien dat de resultaten stroken met de resultaten van Whyte (2008). Zoals te zien is hebben de westerse landen veel bewegingsvrijheid en niet westerse landen minder bewegingsvrijheid. De redenen die Whyte (2008) geeft voor de verschillen in visumbeleid zijn allemaal verschillend van aard. Echter zou gezegd kunnen worden dat zij allen gemeen hebben dat het gaat om nationale en internationale belangen van landen. Een verklaring voor de verschillen zou in deze situatie de positie van een land ten opzichte van de wereld zijn. De moeilijkheid hierin is dat het niet duidelijk is welke posities en streven leiden tot welk visumbeleid.

Een onderzoek door Luedtke, Byrd & Alexander (2010) probeert visumvrij reizen te conceptualiseren als een maatstaf voor nationale invloed. In het eerste deel van het onderzoek wordt net als in het hiervoor besproken artikel van Whyte (2008) een verklaring gezocht voor het verschil in visumvrij reizen tussen landen. Ook hierbij wordt de mate van welvaart en invloed van een land verbonden aan de mate van visumvrije reismogelijkheden en daarmee

mobilitéitsvrijheid. Echter zijn er tal van uitzonderingen in de vergelijking te vinden welke verschillende redenen als oorzaak hebben. Zo zijn niet alleen welvaart en invloed factoren die een rol spelen, maar ook geografische locatie, populatie, koloniaal erfgoed, handel, vrijheid, educatie en gezondheid, islam, terrorisme en geweld (Luedtke, Byrd & Alexander, 2010). De conclusie van het onderzoek geeft dan ook aan dat de wereldwijde visumpolitiek een stuk ingewikkelder is dan een simpele vergelijking tussen bijvoorbeeld economische kracht. Er zijn vele variabelen die allemaal een effect hebben op het globale visumnetwerk. Een patroon dat uit deze variabelen naar voren komt, is dat rijkere democratieën over het algemeen meer mobiliteitsvrijheid kennen in de vorm van visumvrij reizen (Luedtke, Byrd & Alexander, 2010). Wanneer de uiteenzettingen van de soorten visumbeleid en de tabellen aan deze theorie worden gekoppeld, is goed te zien dat deze met elkaar stroken. Elk visumbeleid heeft een compleet andere ontstaanswijze, gebaseerd op andere factoren. Met name deze grote verschillen in ontstaanswijze zijn een oorzaak van de grote verschillen van mobiliteitsmogelijkheden binnen het wereldwijde visumnetwerk.

4.4.2 VISA als (soft)powertool

Zoals eerder aangegeven in deze thesis wordt visumbeleid over het algemeen als een veiligheidsmaatregel gezien. Hierin wordt het vrije verkeer van personen beheerd en in de gaten gehouden. Echter wordt visumbeleid in de praktijk ook anders gebruikt. In een artikel van Stringer (2004) wordt gesproken over het VISA systeem dat wordt gebruikt als een powertool. Hierin geeft Stringer aan dat het VISA systeem gebruikt kan worden als powertool op drie verschillende niveaus. Hoewel het VISA systeem niet zo'n sterke powertool is in vergelijking met geweld- of handelssancties is het een powertool die erg invloedrijk kan zijn (Stringer, 2004). De drie niveaus waar over gesproken worden zijn de relaties tussen een staat en een individu, de staat en een groep en een intergouvernementele relatie. Het eerste en kleinschaligste niveau wordt omschreven als het meest basale niveau van bilaterale diplomatieke interactie tussen twee staten. Er bestaat interactie tussen een individu en een ambassademedewerker, waarin het individu de eerste beeldvorming van een ander land ontwikkelt. Op dit niveau kan een ambassademedewerker tijdens een visumproces dus invloed uitoefenen op een individu (Stringer, 2004). Bij het tweede niveau wordt ingegaan op het belang van groepen in relatie tot visumrestricties. Hierin wordt door Stringer (2004) aangegeven dat duizenden visum gerelateerde zaken (en dus duizenden mensen) gevolgen kunnen hebben voor een samenleving. Voorbeelden die gegeven worden lopen uiteen van problemen in publieke relaties tot demonstraties. Als laatste kan het visumbeleid van een staat leiden tot diplomatieke inmenging tussen staten. Waarbij een visumbeleid kan dienen als powertool voor symbolische diplomatieke ingrepen als ook voor praktische economische implicaties (Stringer, 2004). Als conclusie van het artikel stelt Stringer (2004) dat visa, staten een goedkope manier verschaft voor diplomatieke communicatie en voor de uiting van subtiele dan wel niet subtiele veranderingen in het regeringsbeleid. Dit kan zowel positief als negatief geuit worden. Positief bijvoorbeeld als katalysator voor gestokte diplomatieke processen en negatief als dwangmiddel in internationale conflicten. Een recent voorbeeld waarin visumrestrictie werd gebruikt als soft powertool was de vluchtelingendeal tussen de EU en Turkije. Met de historie van pogingen van Turkije tot het toetreden tot de EU in

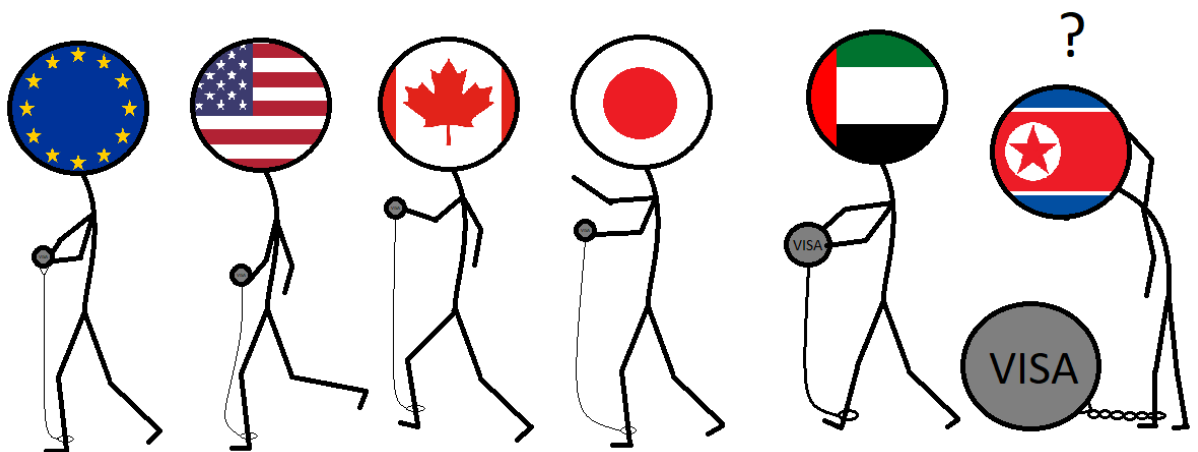
het achterhoofd, speelde visumrestricties een belangrijke rol in de vluchtelingendeal tussen de EU en Turkije. Hierin werd aanvankelijk de afschaffing van de visumplicht voor de Turkse bevolking naar de EU als onderhandelingsvoorwaarde gebruikt (Europa Nu, 2016). De EU gebruikte hier visumrestricties als soft powertool om een deal te sluiten met Turkije. Later werd de deal aangepast en werd de afschaffing van visumplicht alsnog niet doorgevoerd in verband met het niet voldoen van Turkije aan alle eisen. Deze eisen staan los van de deal en zijn in 2013 door de Europese Commissie vastgesteld (European Commission, n.d.).

Hoewel de afschaffing van de visumplicht uiteindelijk niet is doorgevoerd is het opmerkelijk te noemen dat zo'n visum gerelateerde afschaffing als voorwaarde wordt opgenomen in een dergelijke deal. De deal krijgt een ironische bijmaak aangezien men een deal sluit waardoor mensen beperkt worden in hun vrijheid van reizen. Aan de andere kant krijgen mensen in Turkije juist meer mobiliteitsvrijheid. Maar meer nog het feit dat de EU deze voorwaarde heeft opgenomen in de deal maakt dat de EU wanhopig zoekt naar een andere weg om problemen op te lossen. Het past dan ook niet bij het imago van de EU. De EU functioneert volgens Kirisci (2005) als een echte "Security Community". De kern karakteristieken zijn dan ook vrede, stabiliteit en veiligheid. Visumrestricties zijn een soft powertool die ervoor kan zorgen dat de EU wordt uitgebreid en daarmee ook haar "Security Community". Echter moeten landen aan voorwaarden voldoen voordat zij in aanmerking komen voor dergelijke afschaffing van visumplicht tot de EU. Dat de EU in eerste instantie afzag van deze voorwaardes geeft aan dat de EU de kernwaarde van haar visumbeleid aan banden legt ten gunste van een internationale deal. Hierbij vervult het visumbeleid van de EU haar doel "veiligheid" tenzij het gebruikt kan worden als middel om internationale afspraken rond te krijgen. Vanzelfsprekend kan men zich afvragen of dit wel de bedoeling is van een visumbeleid. Als de theorie van visumbeleid als (soft) powertool toegepast wordt op de onderzochte soorten visumbeleid zou je kunnen zeggen dat de wil om macht of invloed uit te oefenen op andere landen een sleutelrol speelt in het verklaren van de mobiliteitsverschillen. De verschillen die dan ontstaan zouden dan voortkomen uit de mogelijkheid en bereidheid van land om macht uit te oefenen. In dat geval klinkt het logisch dat rijkere landen met meer macht het visumbeleid vaker kunnen gebruiken als (soft)powertool in verscheidene deals met andere landen.

4.5 De grote ongelijkheid

Zoals eerder genoemd staat elk land voor een dilemma als het gaat om mobiliteit en grenzen. Aan de ene kant staat het stimuleren van grensoverschrijdende mobiliteit van mensen voor economische en politieke winst en aan de andere kant staat het monitoren, controleren en limiteren van deze beweging in de naam van de binnenlandse veiligheid (Neumayer, 2006). Hoewel dit dilemma als basis wordt gebruikt voor het verklaren van visumbeleid respectievelijk grensbeleid geeft dit niet de volledige verklaring. Een verklaring voor de mondiale mobiliteitsongelijkheid is daarbij nog veel ingewikkelder. Hierin is niet alleen het hiervoor genoemde dilemma van belang maar ook een set aan andere factoren. Zelfs wanneer landen de afweging maken tussen groei en veiligheid zal dit per land verschillen. Verschillende voorbeelden

van andere factoren zijn tijdens het uiteenzetten van de soorten visumbeleid naar voren gekomen. Zo is de geschiedenis van het land een belangrijke factor in Noord-Korea, speelt terrorisme een belangrijke rol in de VS en is de maatschappelijke opinie een grote factor in Canada. Daarnaast speelt de economie in de VAE de EU en Canada ook een grote rol. Ook zijn demografische trends van belang zoals te zien is bij Japan. De grote ongelijkheid binnen het visumnetwerk is dus uitermate lastig te bepalen laat staan toe te dichten aan enkele factoren. Misschien is de beste manier om de mobiliteitsongelijkheid tussen landen te omschrijven, dat mondiale mobiliteitsongelijkheid een product is van een dynamische machtsstrijd tussen landen met elk hun eigen redenen. Hierbij is visumbeleid de factor die ervoor zorgt dat de mobiliteitsongelijkheid tot uiting kan komen.

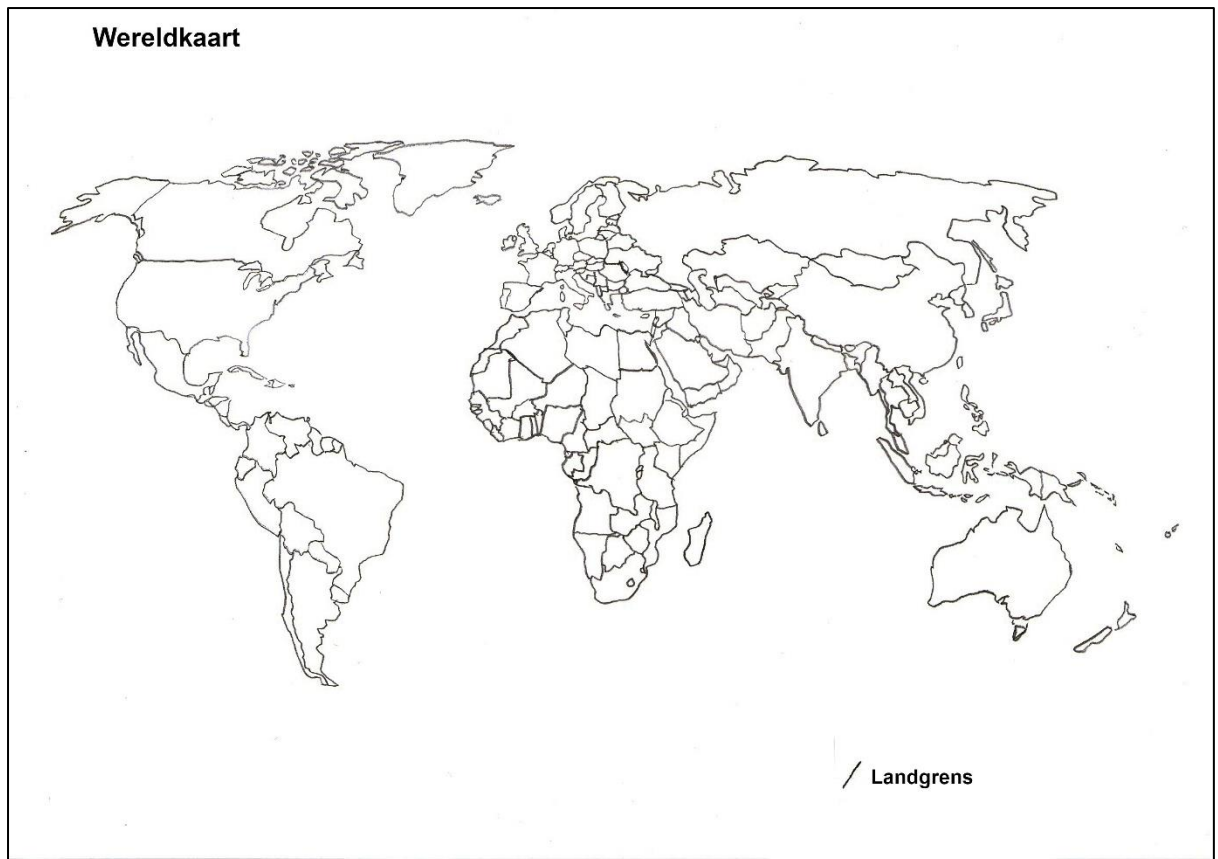
Figuur 13: © Max van Houten

Wat duidelijk wordt uit de uiteenzettingen, de vergelijking en de verschillen, is dat de vorming van visumbeleid voor ieder land compleet verschilt. Er zou verondersteld kunnen worden dat de vorm van het globale visumnetwerk een product is van een compleet anarchistisch proces. Een proces waarin alle onderdelen handelen op verschillende manieren vanuit verschillende standpunten onder invloed van verschillende factoren en met verschillende einddoelen. Hierbij zijn er “winnaars” en “verliezers” als het gaat om mobiliteitsmogelijkheden (fig. 13).

4.5.1 De (On)mogelijke kaart

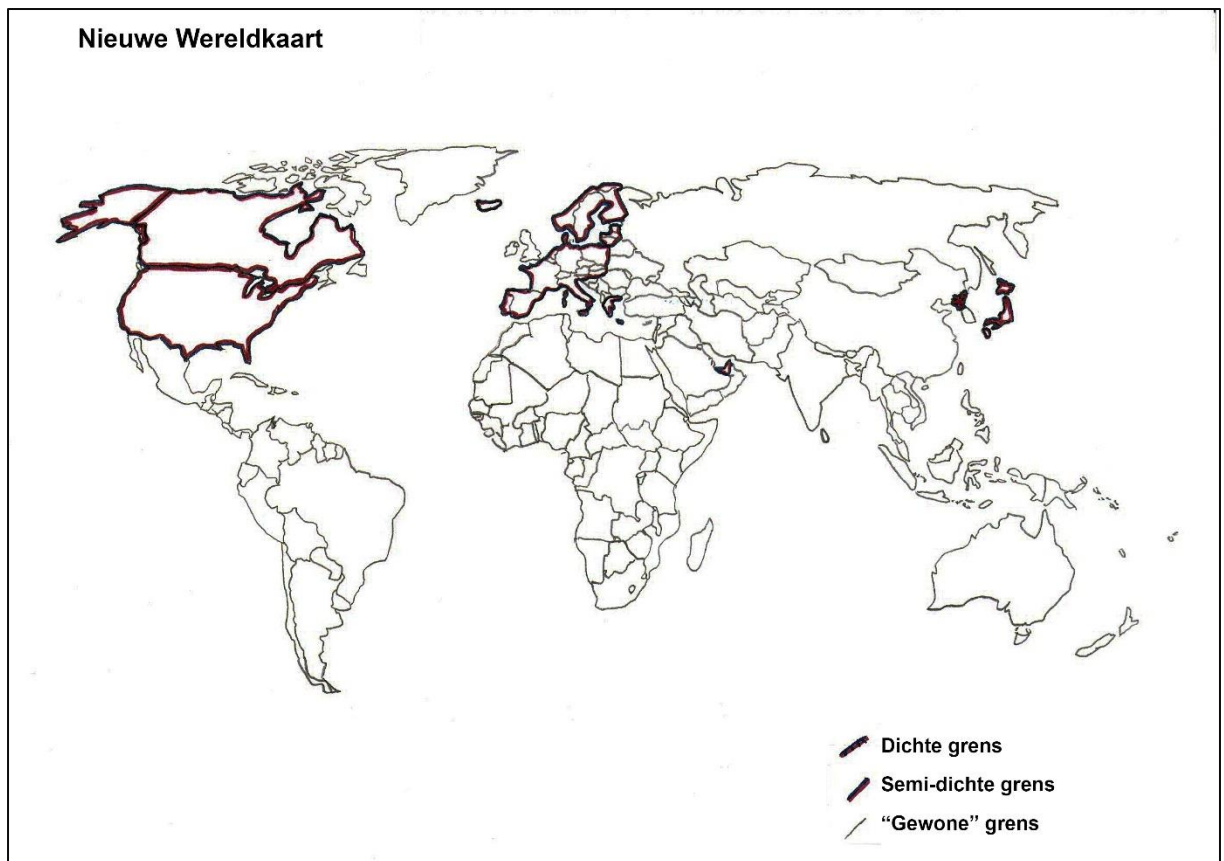
Nu duidelijk is dat het visumnetwerk een product is van vele factoren en afzonderlijke (chaotische) processen kan een voorzichtige voorspelling worden gedaan over de mobiliteitsongelijkheid. Door de omvang van het visumnetwerk waarin vele factoren van belang zijn lijkt het erg moeilijk om structurele veranderingen aan te brengen. In een thesis van M. Ruhr (2015) geeft hij aan dat het op dit moment onmogelijk lijkt om in een wereld te leven zonder visumnetwerk aangezien het zo’n grote invloed heeft op landen en haar burgers. Echter geeft hij aan dat er wel degelijk veranderingen plaats hebben gevonden die de grenzen hebben verzacht. De Schengenlanden dienen hierbij als voorbeeld (Ruhr, 2015). Echter is de wereld nog niet in de buurt van volledige visumvrijheid. Het lijkt er op dat de mobiliteitsongelijkheid die gecreëerd is door het visumnetwerk naar alle waarschijnlijkheid nog een tijd blijven bestaan. Met dit vooruitzicht blijven wereldkaarten op dit moment een vertekend beeld geven wanneer het gaat

over grenzen. Het is daarom dat het tijd wordt voor een “nieuwe wereldkaart” waarmee het verschil in grenzen in kaart wordt gebracht. Hieronder zijn 2 kaarten weergegeven welke beide een ander beeld van de wereld geven. Kaart 1 (fig. 14) is een “gewone” projectie van de wereld. Kaart 2 (fig. 15) laat een wereld zien waarin sommige grenzen zijn aangepast op basis van het visumnetwerk.

Figuur 14: Wereldkaart, © Max van Houten

Op deze kaart (fig. 14) is te zien dat alle grenzen gelijk zijn. Een projectie van de wereld zoals deze meestal wordt weergegeven. op zo'n kaart is de invloed van het visumnetwerk (en dus ook de mobiliteitsongelijkheid) niet zichtbaar. Elke grens is immers gelijk aan elkaar. Wanneer de invloed van het visumnetwerk wel zichtbaar wordt ontstaat er een hele andere kaart.

Figuur 15: De nieuwe wereldkaart, © Max van Houten

In de bovenstaande tweede wereldkaart (fig. 15) is te zien hoe de landsgrenzen van het onderzochte visumbeleid zijn aangepast. Het laat zien hoe de door visumbeleid beïnvloede landsgrenzen op de wereld er "echt" uitziet en hoe ze zich verhouden met elkaar. De grenslijnen verschillen van elkaar en geven aan dat niet elke grens even makkelijk te passeren is. Het verschil in grenzen geeft een veel beter beeld over hoe de mobiliteitsongelijkheid verdeeld is in de wereld.

Hoewel de kaart in figuur 15 een accuratere weergave geeft van het verschil in grenzen in de wereld is het niet een kaart die gebruikt zou moeten worden. Het is de kaart in figuur 14 waar de wereld en daarmee het visumnetwerk naartoe zou moeten werken. Een wereld waarin er gelijke of geen grenzen bestaan, zodat artikel 1 van de rechten van de mens op iedereen toepasbaar is als het gaat om mobiliteitsmogelijkheden. Zoals in een thesis van M. Ruhr (2015) wordt besproken is een wereld waarin iedereen mobiliteitsvrijheid heeft een complex doel maar zeker geen onrealistisch utopia. Daarom pleit ik voor het gebruik van de nieuwe wereldkaart totdat het globale visumnetwerk zodanig is aangepast dat de hedendaagse wereldkaart geen vertekend beeld meer geeft. Oftewel, een wereld met gelijke grenzen en een eerlijk visumnetwerk.

5. Conclusie

In het begin van deze thesis hebben we gezien dat, hoewel een wereldkaart het doet lijken of elke grens hetzelfde is, er eigenlijk grote verschillen bestaan tussen elke grens. Vooral het mondiale visumregime is de oorzaak van deze ongelijkheid in grenzen. Deze ongelijkheid leidt tot verschillen in mobiliteitsmogelijkheden. De slachtoffers die gebukt gaan onder dit systeem zijn de mensen die, op basis van afkomst, weinig mobiliteitsmogelijkheden hebben. Hoewel dit onderscheid tegen het eerste recht van de mens in gaat, is het de werkelijkheid. Waarom deze ongelijkheden bestaan is echter onduidelijk. Het was daarom dat de vraag van deze thesis ontstond:

“Wat verklaart het verschil in visumbeleid tussen Canada, de VS, de EU, Japan, Noord-Korea en de Verenigde Arabische Emiraten?”

Er is met deze vraag geprobeerd meer inzicht te krijgen in het mondiale visumregime en de ongelijkheden binnen dit regime. Om deze vraag te beantwoorden zijn in het begin van deze thesis de zes soorten visumbeleid uiteengezet. Hierbij is duidelijk geworden dat alle zes soorten visumbeleid erg van elkaar verschillen. Zowel als uiting van visumbeleid als wel de factoren die hebben geleid tot het visumbeleid. Bij Canada is te zien dat de maatschappelijke opinie en economische waarden een grote rol speelde in het de vormgeving van het visumbeleid. Hoewel Canada en de VS van oudsher overwegend hetzelfde visumbeleid voerden zijn beide door de jaren heen van elkaar gaan verschillen. De factoren die voor de VS belangrijk zijn wijken dan ook af van die van Canada. Internationale risicofactoren en de geschiedenis van de VS hebben een belangrijke rol gespeeld in de vormgeving van het visumbeleid van de VS. Wanneer er naar de EU wordt gekeken zijn er andere motieven die een rol spelen. De doelstellingen van de EU komen vooral voort uit een samenwerkingsverband tussen landen. Hoewel de doelstellingen vrij algemeen zijn, onder andere het bevorderen van de economie, is de opzet erg afwijkend van andere soorten visumbeleid. Vooral het vrij verkeer van personen en goederen tussen de landen is een bijzonder element. De motieven die visumbeleid van Japan heeft vormgegeven zijn voor een deel demografisch van aard. Trends als bevolkingskrimp en vergrijzing spelen een belangrijke rol in de vormgeving van het visumbeleid van Japan. Demografische motieven zijn eveneens aanwezig in de vormgeving van de VAE. Hierbij wordt het visumbeleid gebruikt als middel om de bevolkingsomvang te reguleren. Het land met het meest afwijkende visumbeleid is dat van Noord-Korea. De motieven van waaruit Noord-Korea handelt zijn vooral gebaseerd op de ideologie “juche” die de dictatuur nastreeft.

Zoals te zien is zijn bij elke soort visumbeleid de motieven anders. Het loopt uiteen van binnenlandse culturele veranderingen tot internationale risicofactoren. Visumbeleid wordt in de theorie vaak gezien als een immigratiecontrolemiddel die zowel zorgt voor protectie tegen ongewilde immigranten van buitenaf als wel voor de doorlating van goede invloeden ten behoeve van de economie in eigen land. Echter is te zien dat de motieven die vorm geven aan het visumbeleid veel verder gaan dan alleen economische winst of protectie tegen ongewilde immigranten. Wel is te zien dat bij bijna alle behandelde soorten visumbeleid de economie een rol speelt. Echter is zowel het economisch motief als de uitwerking op het visumbeleid in elk geval

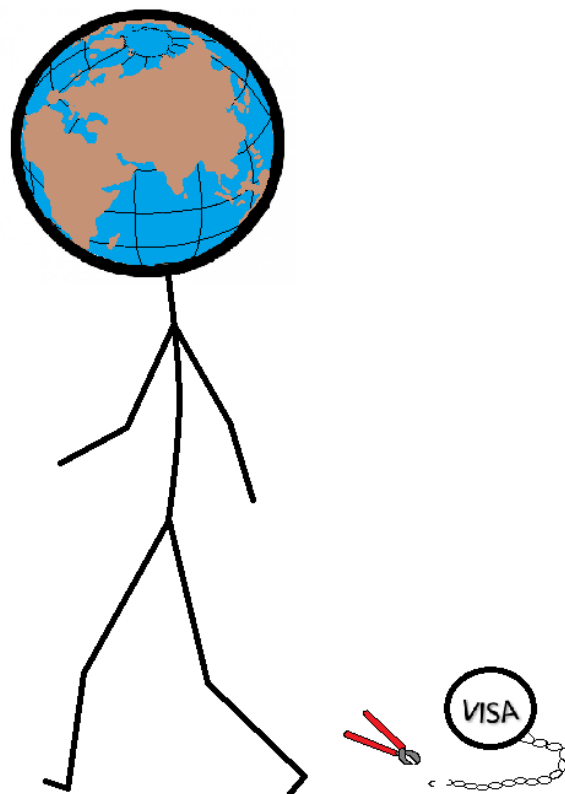
anders. Het doel van een land voor het invoeren van een dergelijk visumbeleid is misschien hetzelfde, er spelen al dan niet onbewust vele factoren mee die ervoor zorgen dat een visumbeleid een bepaald uiterlijk krijgt.

Dit brengt ons naar het volgende onderdeel van de thesis. De verschillen tussen de soorten visumbeleid. Er is duidelijk geworden dat de motieven voor de ontwikkeling van het visumbeleid van elk land verschillend zijn. Maar hoe uiten deze verschillen zich? Wat betreft de vergelijking tussen de soorten visumbeleid liggen de resultaten op het gebied van paspoortsterkte in de lijn der verwachting. De sterkte van de paspoorten van Canada, de VS, de EU en Japan zijn het hoogst. Hetgeen dat zij allen gemeen hebben is dat het overwegend de rijke landen met een democratie zijn. Zowel Noord-Korea als de VAE (in mindere mate) blijft achter als het neerkomt op de mobiliteitsmogelijkheden. De verschillen die te zien zijn, zijn dus vooral groot tussen de VAE en Noord-Korea tegenover de andere landen.

Wanneer het neerkomt op de gastvrijheid van de landen is er een heel ander beeld te zien. Niet alleen zijn de verschillen tussen de landen kleiner maar ook staan de landen qua rang anders ten opzichte van elkaar. De EU neemt qua gastvrijheid de leiding met visumvrij toegang van 92 landen. Echter is te zien dat zowel Canada, de VS als Japan een stuk minder gastvrij zijn. De VAE zit hierbij op ongeveer gelijke hoogte als de VS. Noord-Korea blijft wel het meest gesloten land. Bijzonder is dat de rangorde van paspoort sterkte niet volgt met de gastvrijheid van het land. Oftewel er ontstaat een scheve verhouding waarin de burgers van een land wel de mogelijkheid hebben om zelf naar veel locaties visumvrij te reizen terwijl het land zelf er in mindere mate voor openstaat. Zelf bij het visumbeleid van de EU is deze scheve verhouding zichtbaar. Met een paspoort uit de EU kun je visumvrij reizen naar 131 tot 159 landen, terwijl er maar 87 tot 92 landen visumvrij kunnen reizen naar de EU. Het verschil tussen de gastvrijheid en de paspoort sterkte van de VAE en Noord-Korea is in vergelijking een stuk kleiner. Er is dus te zien dat er grote verschillen bestaan tussen hoe machtig een paspoort is als wel hoe gesloten het visumbeleid landen maakt. In combinatie met de uiteenzettingen van de soorten visumbeleid is het moeilijk te zeggen hoe deze verschillen ontstaan. Een verklaring hiervoor is op basis van de uiteenzettingen alleen dan ook moeilijk te geven.

Wanneer de theorie over de visumbeleid wordt bekeken zijn er echter wel degelijk patronen te zien die terug komen in de resultaten van de vergelijking. Een van de belangrijkste verschillen die te zien is, is de sterkte van het paspoort van de onderzochte landen. Zoals net al even genoemd zijn de landen met de sterkste paspoort overwegend rijkere democratieën. Dat juist deze landen een sterk paspoort hebben strookt met de theorie van Whyte (2008), waarin hij aangeeft dat het visumbeleid handelt vanuit nationale en internationale belangen waarbij rijkere democratieën vaak meer mobiliteitsvrijheid hebben. Echter geeft ook dit niet de gehele verklaring waarom juist deze landen meer mobiliteitsvrijheid hebben. Er zijn namelijk tal van uitzonderingen op deze veronderstelling. Zo spelen er volgens Luedtke, Byrd & Alexander(2010) tal van andere factoren een rol die invloed hebben op de mate van mobiliteitsvrijheid van een land en is het niet een kwestie van een simpele welvaartsvergelijking of vergelijking op economische kracht. Daarnaast wordt visumbeleid nogal eens gebruikt als handelswaar voor internationale onderhandelingen. Hierdoor wordt niet alleen het doel van visumbeleid vaag maar ook de verdeling van mobiliteitsmogelijkheden.

Ook deze theorieën kunnen niet precies de verschillen verklaren die bestaan in het mondiale visumregime. Er zijn simpelweg te veel factoren die meespelen. Het antwoordt op de hoofdvraag *“Wat verklaart het verschil in visumbeleid tussen Canada, de VS, de EU, Japan, Noord-Korea en de Verenigde Arabische Emiraten?”* ligt, ironisch genoeg, in die zin. Omdat het visumbeleid van elk land van zo veel factoren afhankelijk is, zonder dat er factoren overheersen, is de uitwerking van deze factoren op elk visumbeleid anders. Elk visumbeleid zal hierdoor een andere “rol” krijgen in het mondiale visumregime. Hoewel het mondiale visumregime als netwerk gezien kan worden blijft het een systeem gebaseerd op losse onderdelen. Nog steeds ligt de soevereiniteit bij de landen zelf. Zeker als gekeken wordt naar de theorie over visumbeleid als “soft-powertool” is te zien dat landen het visumbeleid gebruiken voor eigenbelang, zelfs als dat tot gevolg heeft dat het eerste recht van de mens wordt geschonden. De mondiale mobiliteitsongelijkheid is in zekere zin een product van de machtsstrijd tussen landen. In deze machtsstrijd is visumbeleid het middel. Zowel nationaal visumbeleid als het internationale visumnetwerk is gestoeld op anarchistische processen die ervoor zorgen dat deze verschillen kunnen bestaan. Het feit blijft dat er winnaars en verliezers zijn qua mobiliteitsmogelijkheden. Is dit terecht? Als je het mij vraagt niet. Is een wereld zonder visumnetwerk voor te stellen? In de nabije toekomst niet waarschijnlijk. Maar dat het huidige visumnetwerk vele gebreken kent is wel duidelijk. Zal er een verandering plaats willen vinden dan is dit een mooi punt om te beginnen. Het beeld van de gelijkheid van grenzen moet van de wereldkaart verdwijnen. Een nieuwe “ongelijke grenzen kaart” zal moet worden geïmplementeerd, zodat wordt ingezien dat grenzen niet gelijk zijn aan elkaar. Hopelijk wordt dan ingezien dat de wereld zich los moet maken van dit vreemde systeem (fig.15).

Figuur 16: © Max van Houten

6. Discussie/ Aanbevelingen

In deze thesis is een verklaring gegeven voor de vorm van het visumbeleid van Canada, de Verenigde Staten, de EU, Japan, de Verenigde Arabische Emiraten en Noord-Korea. Hierbij is duidelijk geworden welke factoren en processen van invloed waren op het ontstaan van de soorten visumbeleid. Daarnaast zijn de verschillen tussen de soorten visumbeleid duidelijk geworden door middel van een vergelijking aan de hand van de Passport index. Op basis van de soorten visumbeleid is getracht een verklaring te geven voor deze verschillen. Hierbij zijn er geen specifieke factoren naar voren gekomen die een algehele verklaring zou kunnen geven voor de verschillen.

Kijkend naar deze thesis is te zien dat er meer onderzoek nodig is naar verschillende soorten visumbeleid. Wanneer meerdere soorten visumbeleid zijn onderzocht zal een vollediger beeld ontstaan van de netwerk structuur van visums die zorgt voor de globale mobiliteitsvrijheid. Daarnaast zou een onderzoek naar de invloed van de globale machtsverhoudingen in relatie tot het visa regime meer duidelijkheid kunnen geven over de ongelijke verdeling van mobiliteitsmogelijkheden. Met name onderlinge verhoudingen tussen landen zouden voor een betere verklaring kunnen zorgen. Als laatste zou ik willen pleiten voor meer onderzoek naar hoe het visumsysteem in zijn geheel gelijkzamer zou kunnen worden gemaakt. Hoewel dit een zeer lastig proces is ben ik er van overtuigd dat een gelijkzamer mondiaal visumregime beter is voor iedereen.

Terugkijkend op het hele proces van de ontwikkeling van deze thesis heb ik het volgende te zeggen: Het was niet gemakkelijk. Natuurlijk had ik niet verwacht dat het simpel zou zijn maar het onderwerp visumbeleid is een onderwerp waarin je makkelijk kunt blijven ronddwalen. Vanaf het moment dat je in de ontstaansgeschiedenis van een visumbeleid duikt hang je in een web van factoren en processen die elkaar beïnvloeden. Omdat het een onderwerp betreft dat zich op mondiale schaal afspeelt is het onderzoeksgebied erg omvangrijk. Er zijn vele verschillende varianten visumbeleid en daarom veel verschillende onderzoeksobjecten. Wanneer je een volledig beeld wil hebben over wat visumbeleid inhoudt op mondiaal schaalniveau zullen alle soorten visumbeleid moeten worden meegenomen. Iets wat zorgt voor een zeer omvangrijk onderzoek. Het is logischerwijs niet haalbaar om deze mate van volledigheid te behalen in deze thesis vandaar dat er gekozen is voor zes soorten. Over de uiteengezette soorten visumbeleid is te zeggen dat, zoals te lezen is, elke uiteenzetting een andere graad van informatiedichtheid heeft. Dit is vooral te wijten de beschikbaarheid van bronnen voor sommige soorten visumbeleid. Ondanks dat dit het geval was, is er genoeg informatie beschikbaar voor de uiteenzettingen. Het zou positief zijn geweest als alle stukken dezelfde informatie dichtheid zouden bevatten. Alhoewel het geen makkelijk proces was heb ik veel kennis opgedaan over hoe de wereld van visa in elkaar zit.

7. Literatuurlijst

- Aarts, M. N. C. (2016). De zwijgende meerderheid. *C-vakblad van Logeion*, 28(2), 7-7.
- Alberts, B., Wulf Wm, A., & Fineberg, H. (2002). Current visa restrictions interfere with US science and engineering contributions to important national needs. Available: www4.nas.edu/news.nsf/isbn/s12132002.
- Ali, L. A. J. (2014). *Welcome to Canada? A Critical Review and Assessment of Canada's Fast-Changing Immigration Policies* (Vol. 6). RCIS Working Paper 2014.
- Armstrong, C. K. (2013). *Tyranny of the weak: North Korea and the world, 1950–1992*. Cornell University Press.
- Artal-Tur, A., Pallardó-López, V. J., & Requena-Silvente, F. (2016). Examining the impact of visa restrictions on international tourist flows using panel data. *Estudios de Economía*, 43(2).
- Arudou, D. (2013). 'Embedded Racism' in Japanese migration policies: Analyzing Japan's 'revolving door' work visa regimes under Critical Race Theory. *Journal of Asia Pacific Studies*, 3(1).
- Balzacq, T. (2008). The policy tools of securitization: Information exchange, EU foreign and interior policies. *JCMS: Journal of Common Market Studies*, 46(1), 75-100.
- Banting, K. (2014). Transatlantic convergence? The archaeology of immigrant integration in Canada and Europe. *International Journal*, 69(1), 66-84.
- Berry, J. W. (2013). Research on multiculturalism in Canada. *International Journal of Intercultural Relations*, 37(6), 663-675.
- Bertoli, S., & Moraga, J. F. H. (2014). Visa policies, networks and the cliff at the border.
- Birkland, T. A. (2004). "The World Changed Today": Agenda-Setting and Policy Change in the Wake of the September 11 Terrorist Attacks. *Review of Policy Research*, 21(2), 179-200.
- Borjas, G. J. (1991). *Immigration policy, national origin, and immigrant skills: A comparison of Canada and the United States* (No. w3691). National Bureau of Economic Research.
- Boswell, R. A. (2003). Racism and US Immigration Law: Prospects for Reform after 9/11. *J. Gender Race & Just.*, 7, 315.

- Brotz, H. (1980). Multiculturalism in Canada: A muddle. *Canadian Public Policy/Analyse de Politiques*, 41-46.
- Byman, D., & Lind, J. (2010). Pyongyang's survival strategy: tools of authoritarian control in North Korea. *International Security*, 35(1), 44-74.
- Cainkar, L. (2004). Post 9/11 domestic policies affecting US Arabs and Muslims: A brief review. *Comparative Studies of South Asia, Africa and the Middle East*, 24(1), 245-248.
- Canadian Heritage Public Opinion Research. (2006). *Multiculturalism and diversity: An overview of recent public opinion research*. Ottawa: PHC.
- Carens, J. H. (1987). Aliens and citizens: the case for open borders. *The review of politics*, 49(2), 251-273.
- Chapple, J. (2004). The dilemma posed by Japan's population decline. *Electronic journal of contemporary Japanese studies*.
- College voor de rechten van de Mens (2017). Mensenrechten op een rij. Sourced on 8-11-2017 from: <https://www.mensenrechten.nl/wat-zijn-mensenrechten/mensenrechten-op-een-rij>
- COM (2013)a. establishing an Entry/Exit System (EES) to register entry and exit data of third country nationals crossing the external borders of the Member States of the European Union. Sourced on 22-04-2017 from: https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/doc_centre/borders/docs/1_en_act_part1_v12.pdf
- COM (2013)b. establishing a Registered Traveller Programme. Sourced on 22-4-2017 from: https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/doc_centre/borders/docs/1_en_act_part1_v14.pdf
- Coulmas, F. (2007). *Population decline and ageing in Japan-the social consequences*. Routledge.
- Czaika, M., & de Haas, H. (2014). The effect of visa policies on international migration dynamics. *DEMIG project paper*, 18.
- Czaika, M., & Haas, H. (2017). The effect of visas on migration processes. *International Migration Review*, 51(4), 893-926.

Czaika, M., & Hobolth, M. (2016). Do restrictive asylum and visa policies increase irregular migration into Europe?. *European Union Politics*, 17(3), 345-365.

EUR-lex (2013) COUNCIL REGULATION (EC) No 1683/95. sourced on 3-8-2017 from: <http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=CONSLEG:1995R1683:20131018:EN:PDF>

Europa Nu (n.d.). Schengen- en Visabeleid. Sourced on 6-3-2017 from: http://www.europa-nu.nl/id/vh1alz099lwi/schengen_en_visabeleid

Europa Nu (2016). Vluchtelingen tussen EU en Turkije (2016) Sourced on 4-6-2017 from: https://www.europa-nu.nl/id/vk20gbq097wa/vluchtelingendeal_tussen_eu_en_turkije

European Commission (2017). Common European Asylum System. Sourced on 22-04-2017 from: https://ec.europa.eu/home-affairs/what-we-do/policies/asylum_en

European Commission (2010). Een stap vooruit voor het gemeenschappelijk visumbeleid: de EU-Visumcode wordt van kracht. Sourced on 6-3-2017 from: http://europa.eu/rapid/press-release_IP-10-387_nl.htm

European Commission (n.d.). ROADMAP TOWARDS A VISA-FREE REGIME WITH TURKEY Sourced on 4-6-2017 from: https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/what-is-new/news/news/docs/20131216-roadmap_towards_the_visa-free_regime_with_turkey_en.pdf

European Commission (2017). Schengen Area. Sourced on 22-04-2017 from: https://ec.europa.eu/home-affairs/what-we-do/policies/borders-and-visas/schengen_en

European Commission (2017). Smart Borders. Sourced on 22-04-2017 from: https://ec.europa.eu/home-affairs/what-we-do/policies/borders-and-visas/smart-borders_en

European Commission (n.d.). Visa Information System (VIS). Sourced on 4-5-2017 from: https://ec.europa.eu/home-affairs/sites/homeaffairs/files/e-library/docs/vis_factsheet/visa_information_system_factsheet_disclaimer_ec_lr_en.pdf

European Commission (2017). Visa Policy. Sourced on 13-3-2017 from: https://ec.europa.eu/home-affairs/what-we-do/policies/borders-and-visas/visa-policy_en

EUR-Lex (2008). De volgende stappen in het grensbeheer in de Europese Unie. Sourced on 22-04-2017 from: <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/NL/TXT/HTML/?uri=LEGISSUM:l14580&from=NL>

- Feng, Z. (2009). Shifting Tides: China and North Korea. *The Architecture of Security in the Asia-Pacific*, 174, 45.
- French, P. (2007). *North Korea: The paranoid peninsula: A modern history*. Zed Books.
- Green, A. G., & Green, D. A. (1995). Canadian immigration policy: The effectiveness of the point system and other instruments. *Canadian Journal of Economics*, 1006-1041.
- Green, D. (2016). The Trump Hypothesis: Testing Immigrant Populations as a Determinant of Violent and Drug-Related Crime in the United States. *Social Science Quarterly*, 97(3), 506-524.
- Guild, E. (2016). Does the EU Need a European Migration and Protection Agency?. *International Journal of Refugee Law*, 28(4), 585-600.
- Haggard, S., & Noland, M. (2010). Sanctioning North Korea: The Political Economy of Denuclearization and Proliferation. *Asian Survey*, 50(3), 539-568.
- Harell, A. (2009, May). Minority-majority relations in Canada: The rights regime and the adoption of multicultural values. In *Canadian Political Science Association Annual Meeting, Ottawa ON*.
- Van Houtum, H. (2015). Dood door beleid: EU-grens dodelijkste grens op aarde sourced on 21-1-2017 from: <http://www.volkskrant.nl/opinie/dood-door-beleid-eu-grens-dodelijkste-grens-opaarde~a4092478/>
- Van Houtum, H. (2010). Human blacklisting: the global apartheid of the EU's external border regime. *Environment and Planning D: Society and Space*, 28(6), 957-976.
- Johnston, R., Banting, K., Kymlicka, W., & Soroka, S. (2010). National identity and support for the welfare state. *Canadian Journal of Political Science*, 43(02), 349-377.
- Jolivet, M. (1997). *Japan the Childless Society?* New York: Routledge.
- Kim, S. S., Timothy, D. J., & Han, H. C. (2007). Tourism and political ideologies: A case of tourism in North Korea. *Tourism Management*, 28(4), 1031-1043.
- Kirisci, K. (2005). A Friendlier Schengen Visa System as a Tool of "Soft Power": The Experience of Turkey. *European Journal of Migration and Law*, 7(4), 343.
- Kondo, A. (2001). Citizenship rights for aliens in Japan. In *Citizenship in a Global World* (pp. 8-30). Palgrave Macmillan UK.

- Kondo, A. (2015). Migration and law in Japan. *Asia & the Pacific Policy Studies*, 2(1), 155-168.
- Kondo, A. (2002). The development of immigration policy in Japan. *Asian and Pacific migration journal*, 11(4), 415-436.
- Lankov, A. (2014). *The real North Korea: life and politics in the failed Stalinist utopia*. Oxford University Press.
- Luedtke, A., Byrd, D. G., & Alexander, K. P. (2010). The politics of visas. *Whitehead J. Dipl. & Int'l Rel.*, 11, 147.
- Mansour, A. M. E. (2015). Population Imbalance and Immigration as a Public Policy Problem in the United Arab Emirates. *Adjusting to a World in Motion: Trends in Global Migration and Migration Policy*, 308.
- Martin, P. (2017). Trump and US immigration policy. *California Agriculture*, 71(1), 15-17.
- Mau, S., Gülzau, F., Laube, L., & Zaun, N. (2015). The global mobility divide: How visa policies have evolved over time. *Journal of Ethnic and Migration Studies*, 41(8), 1192-1213.
- Meyers, E. (2000). Theories of international immigration policy-A comparative analysis. *International Migration Review*, 1245-1282.
- Neiman, B., & Swagel, P. (2009). The impact of post-9/11 visa policies on travel to the United States. *Journal of International Economics*, 78(1), 86-99.
- Neumayer, E. (2006). Unequal access to foreign spaces: how states use visa restrictions to regulate mobility in a globalized world. *Transactions of the Institute of British Geographers*, 31(1), 72-84.
- Neumayer, E. (2010). Visa restrictions and bilateral travel. *The professional geographer*, 62(2), 171-181.
- Neumayer, E. (2011). On the detrimental impact of visa restrictions on bilateral trade and foreign direct investment. *Applied geography*, 31(3), 901-907.
- Newton, A. A. (2005). Injecting Diversity into US Immigration Policy: The Diversity Visa Program and the Missing Discourse on Its Impact on African Immigration to the United States. *Cornell Int'l LJ*, 38, 1049.

- Noland, M. (1997). Why North Korea will muddle through. *Foreign Affairs*, 105-118.
- NOS (2016). Wilders: Grenzen dicht tegen terreur Sourced on 1-3-2018 from: <https://nos.nl/artikel/2094427-wilders-grenzen-dicht-tegen-terreur.html>
- Paden, J. N., & Singer, P. W. (2003). America Slams the Door (On Its Foot) Washington's Destructive New Visa Policies. *Foreign Affairs*, 8-14.
- Passport Index (2017). About Sourced on 11-4-2017 from: <https://www.passportindex.org/about.php>
- Passport Index (2018). About Sourced on 10-2-2018 from: <https://www.passportindex.org/about.php>
- Passport Index (2018). About Sourced on 25-2-2018 from: <https://www.passportindex.org/about.php>
- Passport Index (2018). About Sourced on 25-2-2018 from: <https://www.passportindex.org/visa.php>
- Passport Index (2017). Compare Destinations Sourced on 12-04-2017 from: <https://www.passportindex.org/comparebyDestination.php?p1=ca&p2=jp&p3=kp&p4=de&s=yes>
- Passport Index (2017)a. Compare Destinations Sourced on 24-4-2017 from: <https://www.passportindex.org/comparebyDestination.php?p1=kp&s=yes>
- Passport Index (2017)b. Compare Passports Sourced on 12-04-2017 from: <https://www.passportindex.org/comparebyPassport.php?p1=kp&p2=ca&p3=jp&p4=de&s=yes>
- Passport Index (2018). Everything You Need To Know About Visas Sourced on 27-2-2018 from: <https://www.passportindex.org/visa.php>
- Ramírez, H. R. (2009). US security and border protection policy before and after 9/11: a policy impact assessment. *Politics & Policy*, 37(3), 579-609.
- Ruhr, M. (2015). A world without the visa system.
- Salter, M. B. (2004). Passports, Mobility, and Security: How smart can the border be?. *International studies perspectives*, 5(1), 71-91.
- Scheffler, S. (2007). Immigration and the Significance of Culture. *Philosophy & public affairs*, 35(2), 93-125.

- Sheptycki, J. W. (2002). *In search of transnational policing: towards a sociology of global policing*. Ashgate.
- Shimada, H. (1994). Japan's "guest workers": issues and public policies.
- Song, H., Gartner, W. C., & Tasci, A. D. (2012). Visa restrictions and their adverse economic and marketing implications—Evidence from China. *Tourism Management*, 33(2), 397-412.
- Sorenson, A. (2015). Is it time for a global passport? Sourced on 13-3-2017 from: <https://www.weforum.org/agenda/2015/01/is-it-time-for-a-global-passport>
- Stringer, K. (2004). Visa diplomacy. *Diplomacy and Statecraft*, 15(4), 655-682.
- Telegraph Travel Maps (2016). The world's most powerful passports Sourced on 13-3-2017 from: <https://www.weforum.org/agenda/2016/09/how-powerful-is-your-passport-2016-rankings>
- The World Bank (2016). Population ages 65 and above (% of total). Sourced on 9-3-2017 from: <http://data.worldbank.org/indicator/SP.POP.65UP.TO.ZS?end=2015&locations=JP&start=1960&view=chart>
- The World Bank (2016). Population, total. Sourced on 9-3-2017 from: <http://data.worldbank.org/indicator/SP.POP.TOTL?end=2015&locations=JP&start=1960&view=chart>
- Torabi, G. (2015). Tyranny of the Weak. North Korea and the World 1950–1992.
- Tsuda, T. (2003). *Strangers in the ethnic homeland: Japanese Brazilian return migration in transnational perspective*. Columbia University Press.
- United Nations (2017). Protect Human Rights. Sourced on 8-11-2017 from: <http://www.un.org/en/sections/what-we-do/protect-human-rights/index.html>
- United Nations (2013). UN/DPRK SANCTIONS. Sourced on 21-4-2017 from: <http://www.unmultimedia.org/tv/unifeed/asset/U130/U130307a/>
- United Nations (2015). United Arab Emirates. Sourced on 21-5-2017 from: <http://data.un.org/CountryProfile.aspx?crName=United%20Arab%20Emirates#Social>

- Urias, D., & Camp Yeakey, C. (2009). Analysis of the US student visa system: Misperceptions, barriers, and consequences. *Journal of Studies in International Education*, 13(1), 72-109.
- Vikhrov, D. (2017). Immigration policy index. *Economics of Transition*, 25(1), 3-46.
- Wang, H. L. (2004). Regulating transnational flows of people: an institutional analysis of passports and visas as a regime of mobility. *Identities: Global Studies in Culture and Power*, 11(3), 351-376.
- Weber, L., & Bowling, B. (2004). Policing migration: A framework for investigating the regulation of global mobility. *Policing and Society*, 14(3), 195-212.
- Whyte, B. (2008). Visa-free travel privileges: An exploratory geographical analysis. *Tourism Geographies*, 10(2), 127-149.
- Wikimedia (2011), Color World Map. Sourced on 30-5-2017 from:
https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Color_world_map.png
- Wood, P. K., & Gilbert, L. (2005). Multiculturalism in Canada: Accidental discourse, alternative vision, urban practice. *International journal of urban and regional research*, 29(3), 679-691.
- Zachariah, K. C., Prakash, B. A., & Rajan, S. I. (2003). The impact of immigration policy on Indian contract migrants: the case of the United Arab Emirates. *International Migration*, 41(4), 161-172.